

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗ

ΕΤΟΣ ΚΣΤ'.

ΑΡΙΘ. 6

ΑΔΗΘΕΙΑ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ ΚΑΤΑ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗΝ

ΕΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΙ ΙΙ ΦΕΒΟΥΑΡΙΟΥ 1906

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΠΡΟΚΑΤΑΒΑΛΛΟΜΕΝΗ

Καθ' ὅλον τὸ ὀθωμαν. κράτος μετζίτια ἀργ. . . . 5
διὰ τὸν κατώτερον κλῆρον καὶ τοὺς δημοδιδασκ. 3
ἐν τῇ ἐξωτερικῇ φράγκᾳ χρυσᾷ 25

ΔΙΕΥΘΥΝΟΥΣΑ ΕΠΙΤΡΟΠΗ

† Ὁ Κολωνίας ΠΟΛΥΚΑΡΠΟΣ (πρόεδρος)
† Ὁ Μ. Πρωτοσύγκελλος ΚΑΛΛΙΝΙΚΟΣ (ταμίας)
† Ὁ ἀρχιγραμματ. τῆς ἱερᾶς Συνόδου ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ

Ἐπίτιμος διευθυντής καὶ συντάκτης ὁ Μ. χαρτοφύλαξ καὶ χρονογράφος τῆς τοῦ Χρ. Μ. Ἐκκλησίας Μ. Ι. ΓΕΔΕΩΝ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ἀδελφικῆς ἀγάπης τεκμήρια (ἀλληλογραφία οἰκουμενικοῦ πατριάρχου, καὶ μητροπολίτου Πετροπόλεως) — Θλίβερά ἀντίθεσις — Ἐκκλησιαστικά χρονικά — Ἐκκλησία παλαιᾶς Ρώμης — Περὶ Ἱστορίας καὶ τῶν σχέσεων αὐτῆς πρὸς τὰς βοήθητικὰς ἐπιστάτας. Λόγος τοῦ καθηγητοῦ Β. Α. Μυστακίδου — Πατριαρχικὸν γράμμα περὶ ἀποκαταστάσεως τῆς μονῆς Ξενίας — Δικαστικαὶ ἀγγελίαι.

ΑΔΕΛΦΙΚΗΣ ΑΓΑΠΗΣ ΤΕΚΜΗΡΙΑ

Ἡ ἐκδοσις τῶν τριῶν ἐπιστῆμων γραμμάτων, δύο μὲν τοῦ παναγιωτάτου οἰκουμενικοῦ πατριάρχου πρὸς τὸν σεβασμ. μητροπολίτην Πετροπόλεως, ἐνὸς δ' ἐκείνου πρὸς τὴν Α. Θ. Π., ἃ καὶ βλέπουσιν οἱ ἀναγνώσται προταττόμενα τῆς ἀλλῆς ὕλης ἐν τῷ μετὰ χεῖρας τεύχει, πολλὰς παρέχει σκέψεων ἀφορμὰς τοῖς ἐρευνᾶσι τὰς πρὸς ἀλήθειας σχέσεις τῶν ἁγιωτάτων Ἐκκλησιῶν, τῶν τοῖς ὀρθοῖς δόγμασι στοιχουσῶν. Ἡ πρὸς ἀλλήλας ἀδελφικὴ ἀγάπη τεκμηριούται ἐν πάσῃ σελίδι τῆς ἐκκλησιαστικῆς ἡμῶν ἱστορίας, εἰ δέ ποτ' ἐπὶ ἤλθεν ἐν αὐταῖς χαλάρωσις τις, ἐνεκεν κανονι-

κῶν αἰτίων καὶ ζητημάτων ἰσχύων, ἢ ἄλλως τε τοσοῦτον περὶ αὐτῆς ὥστε νὰ μὴ ἀναγραφῇ εἰς σελίδα τῆς ἱστορίας. Ἡ ἐκ μέρους τῆς μητρὸς Ἐκκλησίας ἀποστολὴ διδασκάλων καὶ ποιμένων καὶ κηρύκων καὶ τεχνιτῶν ἰδίως εἰς τὰς ὑπ' αὐτῆς χειραγωγηθείσας πρὸς τὸ τῆς ἀληθείας φῶς ἀρκτώας Ἐκκλησίας, ἡ χορήγησις τῶν νόμων καὶ τῶν ἐκκλησιαστικῶν τυπικῶν, ἡ δωρεὰ τιμίων λειψάνων καὶ ἁγίων εἰκόνων ὑπὸ αὐτοκρατόρων εὐσεβῶν καὶ πατριαρχῶν ἁγιωτάτων ἐξ Ἀνατολῆς πρὸς τοὺς ἱεροὺς καὶ τοὺς κοσμικοὺς ἄρχοντας τῶν ὑπερβορείων χωρῶν, ἡ ποικίλη καὶ σθεναρὰ συναντίληψις, ἣν ἡ Μ. Ἐκκλησία ἐχορήγει τοῖς ἐν Ρωσίᾳ εἰς καιροὺς ἀναγκῶν, πληροὶ πολλὰς σελίδας τῆς ἱστορίας τῶν σχέσεων τῆς ἀνατολικῆς ὀρθοδοξίας πρὸς τὴν ἐν Ἀρκτῷ. Συνήθως δὲ καὶ ἐκ μέρους τῶν ἐν Ρωσίᾳ κοσμικῶν καὶ πνευματικῶν ἀρχόντων καὶ εὐσεβῶν λαῶν ἀπταί τινες ἐνδείξεις συμπαθείας καὶ συναγωγῆς ὕλικῆς ἀπεστέλλοντο πρὸς τὰς ἐν Ἀνατολῇ ἁγιωτάτας Ἐκκλησίας τοῦ Θεοῦ, καὶ τεκμήρια τῆς εὐλαθείας τῶν εὐσεβῶν ρώσων πρὸς τὴν προεδρεύουσαν τῶν Ἐκκλησιῶν

καὶ τοῦ σεβασμοῦ αὐτοῦ οὐχὶ σπανίως ἡμῖν κατὰ καιροὺς ἐγένοντο γνωστά.

Τὴν εὐλάβειαν τοῦ ρωσικοῦ κλήρου, καθὼς καὶ τὴν εὐλάβειαν τοῦ ρωσικοῦ ἔθνους πρὸς τὴν Μ. τοῦ Χ. Ἐκκλησίαν πιστοποιεῖ τὸ γράμμα τοῦ σεβασμιωτάτου μητροπολίτου Πετροπόλεως κ. Ἀντωνίου. Ὁ ἀναγνώστης, ἐντυφῶν ἐν αὐτῷ, θέλει βεβαιωθῆ οὐχὶ μόνον περὶ τῶν πρὸς τὴν μητέρα Ἐκκλησίαν αἰσθημάτων τοῦ τε γράφοντος ἱεράρχου καὶ παντὸς τοῦ κλήρου, τοῦ λαβόντος μέρος εἰς τὰς περιγραφομένας ἱεράς τελετάς, ἀλλ' ἐν γένει θέλει ἰδεῖ διαλάμπουσιν τὴν εὐσέβειαν τοῦ ρωσικοῦ λαοῦ, διδόντος ἐν τῷ πεμφθέντι ἱερῷ δωρήματι τὰς τε συμπαθείας τῆς Ἐκκλησίας ἡμῶν πρὸς ἀτυχοῦντας καὶ τὰς εὐχὰς ὑπὲρ ἀποκαταστάσεως τῆς ποθητῆς εἰρήνης ἐν τῷ ὀρθοδόξῳ πληρώματι τῆς μεγάλης ρωσικῆς αὐτοκρατορίας. Ἡ συγκίνησις τῶν ἐν Ρωσίᾳ πιστῶν ἀναπαρίσταται πιστῶς ἐν τῇ ἐπιστολῇ τοῦ γεραροῦ μητροπολίτου Πετροπόλεως, ὁ δὲ λαὸς τοῦ Καζάν καὶ ὁ πρὸς προσκύνησιν τῆς εἰκόνος καὶ νῦν καὶ κατόπιν ἐπὶ αἰῶνας μέλλων νὰ συρρέῃ θέλει ἀναμνησθεσθαι διαρκῶς τῆς ἀγάπης, τῆς πρὸς αὐτὸν ὁσίας σποργῆς καὶ τῆς εἰλικρινοῦς συμπαθείας τῆς Μ. Ἐκκλησίας, δεομένης ὑπὲρ εἰρηνεύσεως καὶ γαλήνης ἀδελφῶν χειμαζομένων ἐν πελάγει συμφορῶν. Ἡ ἐπιστολὴ διδάσκει ἡμᾶς ὅτι ἡ πρὸς τὴν πάτριον πίστιν εὐσέβεια τῶν ἀδελφῶν ρώσων ζωσα καὶ ἀκμαία διατελεῖ, καὶ αὕτη ἔσται τὸ θεόδομητον θεμέλιον, ἐφ' οὗ τὸ κοινωνικὸν οἰκοδόμημα στεροῶς ἐδράζομενον, κ' ἂν τε συσσεισθῇ ὑπὸ λαιλάπων καὶ ὑπὸ σεισμῶν κοσμικῶν κλονισθῇ οὐδέποτε θέλει καταπέσει.

Αἱ ἐπιστολαὶ εἰσιν αὗται:

Α

Πατριαρχικὴ ἐπιστολὴ

Πανιερώτατε καὶ σεβασμιώτατε μητροπολίτη Πετροπόλεως καὶ Λαδόγης, πρόεδρος τῆς ἀγιωτάτης διοικούσης Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας Ρωσίας, ἐν Χριστῷ τῷ Θεῷ λίαν ἀγαπητέ καὶ περιπόθητε ἀδελφέ καὶ συλλειτουργέ τῆς ἡμῶν μετριότητος, κύριε Ἀντώνιε· τὴν φίλην ἡμῖν σεβασμίαν Αὐτῆς Πανιερότητις ἀδελφικῶς ἐν Κυρίῳ κατὰσπάζόμενοι υπερῆδιστι προσάγορεύομεν.

Πρὸς τοῦ βοηθοῦ τοῦ ἀρχιεπισκόπου τῆς ἐκκλησίας τῆς ἐνταῦθα Ρωσικῆς αὐτοκρατορικῆς Πρεσβείας ὁσιολογιωτάτου καὶ ἀγαπητοῦ ἡμῖν ἱερομονάχου κύρ Παύλου κομισθεῖσα πρεδόθη ἡμῖν πολύτιμος εὐσεβῆς προσφορά ἐκ Ρωσίας πρὸς τὸν καθ' ἡμᾶς ἱερὸν πατριαρχικὸν ναὸν, λάρναξ δηλ. κλλιτεχνικὴ ἀργυρῆ ἐπίχρυσος, πρὸς ἐναπόθεσιν ἐν αὐτῇ τῶν ἱερῶν λειψάνων τῆς ἀγίας μεγαλομάρτυρος καὶ πανευφήμου Εὐφημίας, ἣν προσφορὰν εὐγνωμόνως καὶ μετὰ συγκινήσεως ἀπεδέξατο ἡ καθ' ἡμᾶς μεγάλη τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησία. Ἐπειδὴ δὲ ἐκ τε τῆς ἀνακοινώσεως τοῦ ὁσιολογιωτάτου ἱερομονάχου κύρ Παύλου καὶ ἐκ τῆς ἐπὶ τῆς λάρνακος ἐπιγραφῆς ἐγνώμεν ὅτι ἡ τῆς τιμιωτάτης ταύτης εὐσεβοῦς προσφορᾶς προκλήτωσις ἐν μεγάλῳ μέτρῳ ὀφείλεται εἰς τὴν ἀκριβῆ καὶ θαυμάσιαν ἀγάπην τῆς λίαν ἡμῖν περισπουδάστου σεβασμίας Αὐτῆς Πανιερότητος, εὐμενῶς μὲν τὴν εὐλογίαν Αὐτῆς εἰς εὐόδωσιν τοῦ ἔργου ἐπιδαψιλευσάτης, θαυμάως δὲ καὶ χίλια πρὸς τοῦτο ρούθλια ἐξ ἰδίων συνεισενεγκούσης, καθηκόντως προαχόμεθα διὰ τῆς ἀδελφικῆς ἡμῶν ταύτης ἐπιστολῆς, διηγώμεθα καὶ τῆς περὶ ἡμᾶς ἀγίας καὶ ἱερᾶς Συνόδου, ἐκφράσαι τῇ ὑμετέρᾳ σεβασμίᾳ Πανιερότητι τὰς βλαβεράς εὐχαριστίας τῆς καθ' ἡμᾶς Μεγάλης τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας ἐπὶ τῷ τιμαλφεῖ τούτῳ δείγματι τῆς τιμιωτάτης ἡμῖν ἀκριβοῦς ἀδελφικῆς Αὐτῆς ἀγάπης καὶ δικθείσεως. Παρακαλοῦντες δὲ τὴν σεβασμίαν Αὐτῆς Πανιερότητα ὅπως τὰς εὐχαριστίας τῆς καθ' ἡμᾶς Μεγάλης τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας εὐαρεστηθῇ ἵνα διαβιβάσῃ καὶ πᾶσι τοῖς λοιποῖς συνδωρηταῖς, τοῖς τε ἐκ τῆς ἱεραρχίας καὶ τοῦ ἱεροῦ κλήρου καὶ τοῖς λαϊκοῖς, δεόμεθα τῆς ἀγίας μεγαλομάρτυρος καὶ πανευφήμου Εὐφημίας, ἥς τὰ ἱερά λείψανα αὐτοπροσώπως λειτουργήσαντες εὐλαβῶς χθὲς ἐναποθέμεθα εἰς τὴν νέαν κλλιτεχνικὴν καὶ πολύτιμον λάρνακα, θερμὴν ἀναπέμφαντες κατὰ τὴν ἱεράν ταύτην τελετὴν δέξαι ὑπὲρ ὑγείας καὶ δόξης τοῦ εὐσεβεστάτου αὐτοκράτορος τῆς Ρωσίας Νικολάου, τῆς εὐσεβεστάτης αὐτοκρατορίδας καὶ τοῦ ἀρτιγεννήτου ἐπιδόξου αὐτοκρατορικοῦ διαδόχου καὶ παντὸς τοῦ αὐτοκρατορικοῦ οἴκου, ὑπὲρ ἀναπαύσεως τῶν ἐν μακαρίᾳ τῇ λήξει γενομένων εὐσεβεστάτων προκλήτων τῆς Α. Α. Μεγαλειότητος, ὑπὲρ τοῦ εὐσεβοῦς ρωσικοῦ λαοῦ καὶ ὑπὲρ ὑγείας καὶ ρώσεως τῶν εὐσεβῶν δωρητῶν, δεόμεθα καὶ αὐθις καὶ παρκαλοῦμεν τὴν πανεύφημον τοῦ Χριστοῦ μάρτυρα ὅπως μεσίτρις διηγεῖται πρὸς τὸν Θεὸν γενομένη τῇ μὲν σεβασμίᾳ Αὐτῆς Πανιερότητι καὶ τοῖς συνδωρηταῖς ὑγείας, ρώσεως καὶ παντὸς σωτηρίου πρόξενος ἀγαθοῦ γίνηται, τῇ δὲ θεοφρονῇ Αὐτο-

κρατορίᾳ ἅμᾳ τῷ Θεοσέπτῳ αὐτοκράτορι εἰς ταχεινὴν καὶ ἑνδοξὸν νίκην συναντιλάβηται. Ἐν τούτοις, μετὰ χαρᾶς ἀνακοινοῦμενοι ὅτι ἀπορῶσει καὶ τῆς περὶ ἡμᾶς ἀγίας καὶ ἱερᾶς Συνόδου, εἰς ἐνκρηστέραν τεκμηρίωσιν τῶν τε ἐπὶ τῇ ἀνωτέρῳ πολυτίμῳ προπορᾷ εὐχαριστιῶν καὶ τῆς ἐν γένει ὁμοίως ἐγκρηδίου ἀγάπης καὶ διαθέσεως τῆς καθ' ἡμᾶς Μεγάλης τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας, ἀποστέλλονται προσεχῶς τῇ σεβασμίᾳ αὐτῆς Πανιερότητι ἐκ τῶν καθ' ἡμᾶς Πατριαρχείων μίαν μὲν ἱερὰ εἰκὼν, ἀντίγραφον πιστὸν τῆς ἐν τῷ ἡμετέρῳ πατριαρχικῷ ναφ̄ διακωζομένης ἀρχαίας καὶ σεβασμίας βυζαντινῆς εἰκόνος τῆς Θεοτόκου τῆς Παμμκακρίστου, ὡς προπορᾷ τῆς καθ' ἡμᾶς Μεγάλης Ἐκκλησίας πρὸς τὸν ἐν Κεζάν ἱερὸν ναόν, ἐξ οὗ πρὸ τινος χρόνου, ὡς μετὰ λύπης ἀνέγνωμεν, ἐκλάπη ὑπὸ ἱεροσύλων καὶ βεβήλως ἐξηρανόθη ἡ ἱερὰ καὶ τιμὴ ἐκείνη εἰκὼν τῆς Θεοτόκου, ἐτέραν δὲ μικρὰν εἰκὼν τῆς ἀγ. Εὐφημίας γεγραμμένην ἐπὶ τευχίου σινίδος, κεκομμένης ἐξ αὐτῆς τῆς ξυλίνης λάχνκος, ἐν ᾗ ἔχει τοῦδε τοῦ σεπτὸν τῆς ἀγίας μάρτυρος σκῆνος ἐπαναπαύετο ὡς προπορᾷ προσωπικὴν τῆς καθ' ἡμᾶς Μεγάλης τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας πρὸς τὴν σεβασμίαν αὐτῆς Πανιερότητα, κατὰσπάζομεθα καὶ αὐτὴς Αὐτὴν ἐν φιλήματι ἀγίῳ καὶ δικτελοῦμεν

Νοεμβρίου ιγ' αἰδ'.

Τῆς ἡμετέρας λίαν ἡμῖν περισπουδάστου καὶ σεβασμίας Πανιερότητος ἀγαπητὸς ἐν Χριστῷ ἀδελφός καὶ ὅλως πρόθυμος

† Ο ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΩΣ ΙΩΑΚΕΙΜ

Β

Πατριαρχικὴ ἐπιστολὴ

Πανιερώτατε καὶ σεβασμιώτατε μητροπολίτα κτλ. Ἄρτι μόλις ἐπιτευχθείτης τῆς ἐντελοῦς παρὰσκειῆς τῶν ἱερῶν εἰκόνων, περὶ ὧν προεγράψαμεν τῇ λίαν ἡμῖν περισπουδᾶστω σεβασμίᾳ Αὐτῆς Πανιερότητι, καὶ τούτων σήμερον παρὰδοθεις πρὸς μεταφορὰν αὐτόσε, ἀσμένως ἀνακοινοῦμεθα τοῦτο διὰ τῆς παρούσης ἀδελφικῆς ἡμῶν ἐπιστολῆς, ἐγκλείοντες ὧδε καὶ τὴν σχετικὴν φορτωτικὴν, πρὸς παρὰλβὴν αὐτῶν. Ἐπὶ τούτοις κτλ.— Ἰουλ. ιδ' αἰδ'.

Γ. Γ. ἰδιόχειρον.— Καὶ ἐτέραν ἀγίαν εἰκὼν τῆς Θεομήτορος, ἀντίγραφον ἐτέρας παλαιᾶς ἐν τῷ ἡμετέρῳ εἰκονοστασίῳ εὐρισκομένης ἀποστέλλομεν Αὐτῇ δεῖγμα εὐλαβείας καὶ ἰδιαιτέρας ἀδελφικῆς ἀγάπης.—

(ὑπογραφή πατριαρχική).

Γ

Ἐπιστολὴ μητροπολ. Πετροπόλεως

Τῷ παναγιωτάτῳ καὶ θειοτάτῳ ἀρχιεπισκόπῳ Κωνσταντινουπόλεως, Νέας Ρώμης καὶ οἰκουμενικῷ πατριάρχῳ κυρίῳ κυρίῳ Ἰωακείμ τῷ Γ', ἐν Χριστῷ τῷ Κυρίῳ ἡμῶν χαίρειν καὶ ἐροῦσθαι.

Ἀρχομένου τοῦ μηνὸς νοεμβρίου τοῦ παρελθόντος 1905 ἔτους παρεδόθησάν μοι διὰ τοῦ τελωνείου Πετροπόλεως αἱ τρεῖς ἀγίαι εἰκόνες, περὶ ὧν ἡ ἡμετέρη Παναγιότης εὐηρεσθήθη νὰ μὲ προειδοποιήσῃ διὰ τῶν ἀπὸ 13 νοεμβρίου 1904, ἀρ. 7396 καὶ 19 ἰουλίου 1905, ἀρ. 4253, ἐπιστολῶν Αὐτῆς. Ἡ λήψις τοῦ πολυτίμου τούτου δώρου τῆς ἡμετέρας Παναγιότητος ἐνέπλησε τὴν καρδίαν μου αἰσθημάτων ἀρρήτου χαρᾶς καὶ εὐκρινεστάτης εὐγνωμοσύνης πρὸς τὸν φιλόθεον δωρητὴν καὶ τὴν ἀγίαν Αὐτοῦ Σύνοδον. Ἐμπλεως τοίνυν τοιούτων αἰσθημάτων ἐκφράζω, Παναγιώτατε δέσποτα, τὰς βχθυτάτας εὐχαριστίας μου ἐπὶ τῇ φιλαδέλφῳ Αὐτῆς ἐπικοινωνίᾳ καὶ τῇ διὰ τῶν ἱερῶν τούτων εἰκόνων πρωθιεραρχικῇ Αὐτῆς εὐλογίᾳ, ἀναπέμπων θερμὰς πρὸς τὸν Παντοκράτορα δεήσεις ὑπὲρ τῆς ἐφείτης Αὐτῆς ἐν εὐμερίᾳ ὑγείας καὶ σωτηρίας.

Τὰς δύο ἐκ τῶν παρὰληφθεῖσων ἀγίων εἰκόνων, τὴν τῆς Θεομήτορος δηλαδή, ἥτις ἐστὶν ἀντίγραφον ἀρχαίας εἰκόνος εὐρισκομένης ἐν τῷ εἰκονοστασίῳ τοῦ ἰδιαιτέρου Αὐτῆς προσκυνηταρίου, καὶ τὴν τῆς ἀγίας μεγαλομάρτυρος Εὐφημίας, ἥς τὰ τίμια λείψανα ἀναπαύονται νῦν ἐν τῇ ἐνεχθείσῃ Αὐτῇ ἐκ Ρωσσίας ὑπὸ τοῦ ἱερομονάχου Παύλου ἀργυρᾷ λάχνκι, μετ' εὐχῶν καὶ δεήσεων ἐδεξάμεθα χάριν τοῦ ἰδιαιτέρου μου προσκυνηταρίου. Τὴν τρίτην δὲ εἰκὼν, τὴν τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου τῆς (Παμκακρίστου), ἀντίγραφον ἀρχαίας σεπτῆς εἰκόνος εὐρισκομένης ἐν τῷ πανσέπτῳ Πατριαρχικῷ ναφ̄ τοῦ ἀγίου μεγαλομάρτυρος Γεωργίου τοῦ Τροπαιοφόρου, ἣν ἡ ἡμετέρη Παναγιότης προώρισε, κατὰ τὴν ἐπ' αὐτῆς ἐπιγραφὴν, ὡς δῶρον τῷ ἐν τῇ πόλει Κεζάν ἱερῷ ναφ̄, ἐξ οὗ ἱεροσύλως ἐκλάπη ἡ σεπτὴ εἰκὼν τῆς Θεομήτορος τοῦ Κεζάν, πρὸς παρὰμυθίαν τῶν εὐσεβῶν χριστιανῶν ἐπὶ τῇ ἀνεπαρορθῳτῳ ἀπωλείᾳ καὶ εἰς ἀντικατάστασιν τῆς κλαπίσης εἰκόνος, ἀπέστειλα μετ' ἐπιστολῆς μου ἀπὸ 3 νοεμβρίου τοῦ παρελθόντος 1905 ἔτους, ἀρ. 8900, τῷ προέδρῳ τῆς ἐν Κεζάν ἐκκλησίας τοῦ Θεοῦ σεβασμιωτάτῳ ἀρχιεπισκόπῳ Δημητρίῳ, παρὰκλινὴν δεῖξαι τὸ ἅγιον δῶρον καὶ συνωδᾶ τῇ ἐπιθυμίᾳ τῆς ἡμετέρας Παναγιότητος καὶ τῆς περὶ Αὐτὴν ἱερᾶς Συνόδου στήσῃ ἐν τῷ καθολικῷ τοῦ ἐν Κεζάν γυναικείου μοναστηρίου.

МЕЧНИКОВА

Νῦν ὁ σεβασμιώτατος ἀρχιεπίσκοπος Καζάνιου καὶ Σβιάσκης Δημήτριος δι' ἐπιστολῆς ὑπ' ἀρ. 7477 ἀνεκοινώσατό μοι βραχείας πληροφορίας περὶ τῆς ἐν Καζάν ἀφίξεως τῆς ἁγίας εἰκόνης τῆς ὑπεραγίας Θεοτόκου τῆς Πανμυακρίστου. Μετὰ τὴν λήψιν τῆς εἰδοποιήσεως τοῦ σιδηροδρομικοῦ σταθμοῦ τῇ 1 δεκεμβρίου, ἡ Αὐτοῦ Σεβασμιότης ἀνέθετο τῇ ἡγουμένῃ τοῦ ἐν Καζάν πρωτοεθμίου γυναικείου μοναστηρίου, ἑνα μετὰ τῶν πρεσβυτέρων ἀδελφῶν τῆς μονῆς καὶ τοῦ πρωθιερέως τῆς μονῆς Ἀλεξάνδρου Ζελενιέτσκη τῇ 12ῃ ὥρᾳ τῆς ἡμέρας τῆς 2 δεκεμβρίου παραλάβῃ τὸ κιβώτιον, ἐν ᾧ περιείχετο ἡ εἰκὼν, καὶ ἐφ' ἀμάξης μετενέγκῃ αὐτὸ εἰς τὸν ἐγγὺς τῷ σιδηροδρομικῷ σταθμῷ (ἐκ τῶν τῆς πόλεως ναῶν) ναὸν τοῦ ἁγίου Βλαδιμήρου, ὅπου ἡνοίχθη τὸ κιβώτιον καὶ μετ' εὐλαβείας, οἷα προσήκε τῷ ἱερῷ κειμηλίῳ, ἐξήχθη ἐξ αὐτοῦ ἡ ἁγία εἰκὼν μεθ' ὅ κατετέθη αὕτη ἐπὶ ἀναλογίου ἐν τῷ μέσῳ τῆς ἐκκλησίας καὶ εὐθὺς ὑπὸ παντός τοῦ κλήρου τῆς μονῆς, ὁμοῦ μετὰ τοῦ κλήρου τοῦ ναοῦ τοῦ ἁγίου Βλαδιμήρου, ἐψάλλη παράκλησις τῇ Ὑπεραγίᾳ Θεοτόκῳ, ἀναγνώσθησαν καὶ τοῦ ἀκθίστου (τοῦ Εὐαγγελισμοῦ). Τῇ παραμονῇ τῆς 3 δεκεμβρίου ἡ παννύχιος ἀγρυπνία* ἐν τῷ ναῷ τοῦ ἁγίου Βλαδιμήρου, καθὼς καὶ ἡ δευτέρα λειτουργία τῆς 3 δεκεμβρίου ἐτετέλεσθη ἐν συλλειτουργίᾳ. Τῇ παραμονῇ τῆς 4 δεκεμβρίου ἐν τῷ αὐτῷ μέρει ἐτετέλεσθη παννύχιος ἀγρυπνία μετ' ἀναγνώσεως τοῦ ἀκθίστου τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου. Τῇ πρώτῃ τῆς 4 δεκεμβρίου, ἡμέρᾳ κυριακῇ, ἐν τῷ ναῷ τοῦ ἁγίου Βλαδιμήρου ἐτετέλεσθη ἐν συλλειτουργίᾳ πρωινή λειτουργία, πρὸς τὸ τέλος δὲ ταύτης ἀφίκοντο λιτανεῖαι ἐκ τοῦ καθεδρικοῦ ἐν Καζάν ναοῦ τοῦ Εὐαγγελισμοῦ καὶ τοῦ γυναικείου μοναστηρίου τῆς Θεοτόκου, συμμετέχοντες καὶ τοῦ κλήρου τῆς πόλεως. Ἐκ τοῦ ναοῦ τοῦ ἁγίου Βλαδιμήρου ἀχθείσας τῆς ἁγίας εἰκόνης τῇ 9 ὥρᾳ π.μ. ἡ γενικὴ ἡδὴ λιτανεῖα, ἡγουμένου τοῦ πανιερωτάτου βικαρίου ἐπισκόπου Τσιστοπόλεως Ἀλεξίου, κατευθύνθη, κρουόντων τῶν κωδῶνων τῶν ναῶν τῆς πόλεως, εἰς τὴν ἀνδρῶν μονὴν τῆς Μεταμορφώσεως τοῦ Σωτῆρος, ἧς παρὰ ταῖς πύλαις ὑπὴντησε τῇ λιτανεῖᾳ ὁ σεβασμιώτατος ἀρχιεπίσκοπος Δημήτριος. Εἰσαχθείσης δὲ τῆς ἁγίας εἰκόνης εἰς τὸν καθολικὸν ναὸν τῆς μονῆς, ἡ λιτανεῖα, μετὰ τὴν τελετὴν συντόμου παρακλήσεως τῇ Ὑπεραγίᾳ Θεοτόκῳ καὶ τῇ ἁγίᾳ μεγαλο-

* Παννύχιος ἀγρυπνία ἢ παννυχία—παννυχίς, ὀνομάζεται ἐν Ρωσσίᾳ ὁ ἐσπερινὸς καὶ ὁρθρὸς τῶν ἑορτῶν, τελούμενος ἐν συνεχείᾳ τῇ παραμονῇ τῆς ἑορτῆς ἀπὸ τῆς 6—8 μ.μ. ὥρας—Σ. Μ.

μάρτυρι Βαρθολομαῖ (ἐνεκα τῆς ἐπετείου ἑορτῆς τοῦ ναοῦ τῆς μονῆς), ἐξηκολούθησεν, ἡγουμένου τοῦ ἀρχιεπισκόπου, μέχρι τοῦ καθεδρικοῦ ναοῦ. Ἐν τῷ καθεδρικῷ δὲ ναῷ ἡ λειτουργία ἐτετέλεσθη ὑπὸ τοῦ ἀρχιεπισκόπου Δημητρίου, συλλειτουργούντων αὐτῷ τοῦ γερaroῦ μιστροφόρου πρωθιερέως Εὐθυμίου Μάλωφ, τριῶν ἀρχιμανδριτῶν καὶ τινων πρωθιερέων καὶ ἱερέων. Κατὰ τὴν λειτουργίαν ἐκίρυσεν ὁ ἱερεὺς τοῦ ναοῦ Βασίλειος Κοσούρnikov. Ληξάσης δὲ αὐτῆς, ἀνεγνώσθη ὑπὸ τοῦ ἀρχιεπισκόπου ἡ ἐμὴ πρὸς αὐτὸν ἐπιστολή καὶ ἀπηγγέλη ὁ προσήκων τῇ περιστάσει λόγος. Ἀκολουθῶς ἐψάλλη παράκλησις τῇ Ὑπεραγίᾳ Θεοτόκῳ μετὰ γονυκλισίας, ἐκφωνηθέντων καὶ τῶν πολυχρονισμῶν, καθ' οὓς μετὰ τὸν πολυχρονισμόν τοῦ εὐτεβεσπύτου αὐτοκράτορος πασῶν τῶν Ρωσσιῶν ὡς καὶ τοῦ αὐτοκρατορικοῦ οἴκου, ἐξεφωνήθη ὁ πολυχρονισμὸς τῆς Ὑμετέρας Πανηγύρεως, τῆς εὐλογησάσης τὴν πόλιν Καζάν διὰ τῆς εἰκόνης τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου. Τῇ 5 καὶ 6 δεκεμβρίου ἐν τῷ καθεδρικῷ ναῷ ἐτετέλεσθησαν ὑπὸ τοῦ ἀρχιεπισκόπου Δημητρίου παννυχίδες μετ' ἀναγνώσεως τοῦ ἀκθίστου τῆς Θεομήτορος καὶ λειτουργίας. Τῇ 5 δεκεμβρίου μετὰ τὴν λειτουργίαν ἐψάλλη ὑπὸ τοῦ αὐτοῦ ἀρχιεπισκόπου παράκλησις τῇ Ὑπεραγίᾳ Θεοτόκῳ καὶ τῷ ἁγίῳ Γουρίῳ, πρώτῳ ἀρχιεπισκόπῳ Καζάν, ἐνεκα τῆς ἐπετείου τῆς μνήμης αὐτοῦ. Κατὰ τὰς ἀκολουθοῦσας ἡμέρας 7, 8, 9 καὶ 10 δεκεμβρίου πανηγυρικῶς ἐτελοῦντο ἐν τῷ καθεδρικῷ ναῷ παννυχίδες καὶ λειτουργίαι ἐν συλλειτουργίᾳ. Κατὰ τὰς παννυχίδας ἀνεγνώσκετο ὁ ἀκθίστος τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου, μετὰ δὲ τὸν ὁρθρον, πρὸ τῆς ἀναγνώσεως τῆς α' ὥρας, ὁ κλῆρος ἐξήρχετο ἐκ τοῦ ἱεροῦ βήματος καὶ ἐψάλλε «τὴν ὑψηλοτέρην τῶν οὐρανῶν», ὁ προεξάρχων δὲ ἐκ τῶν ἱεουργούντων ἔθymiα τὴν εἰκόνα, τὸ εἰκονοστάσιον καὶ τοὺς περικταμένους, μεθ' ὃ ἀνεγινώσκετο εὐχὴ πρὸς τὴν Θεοτόκον μετὰ γονυκλισίας. Τῇ παραμονῇ τῆς 11 δεκεμβρίου (ἡμέρας κυριακῆς) ὁ σεβασμιώτατος ἀρχιεπίσκοπος Δημήτριος μετὰ 14 συλλειτουργούντων αὐτῷ κληρικῶν ἐτέλεσε μετὰ τῆς προσηκούσης λαμπρότητος τὴν παννυχίον ἀγρυπνίαν, ἀναγνούς καὶ τὸν ἀκθίστον τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου καὶ μετ' αὐτὸν καὶ τὸ ψαλὲν τροπάριον «τὴν ὑψηλοτέρην τῶν οὐρανῶν» καὶ δύο εὐχὰς μετὰ γονυκλισίας. Τῇ πρώτῃ τῆς 11 δεκεμβρίου, κυριακῆς τῶν Προπαιτέρων, ἐν τῷ καθεδρικῷ ναῷ ἤρξατο ἀπὸ τῆς 8 1/2 ὥρας κωδωνοκρουσίᾳ πρὸς λιτανεῖαν, ἧτις καὶ ἐξεκίνησεν ἐκ τοῦ ναοῦ ἡγουμένου τοῦ πανιερωτάτου ἐπισκόπου Τσιστοπόλεως Ἀλεξίου καὶ τοῦ κλήρου τῆς πόλεως. Κατὰ τὴν λιτανεῖαν ἐψάλλον δύο χοροὶ (ὁ τῆς μονῆς καὶ ἕτερος λαϊκός), ἡ στροφή δὲ

τῶν προσκυνητῶν ἦν μεγίστη. Παρὰ ταῖς ἀγίας πύ-
λαις τοῦ ἐν Κεζάν μοναστηρίου τῆς Θεοτόκου ὑπην-
τήθη ἡ ἀγία εἰκὼν τῆς Θεομήτορος τῆς «Παμμακαρί-
στου» ὑπὸ τοῦ ἀρχιεπισκόπου Δημητρίου μετὰ τοῦ
ἀνωτέρου καὶ τοῦ τῆς μονῆς κλήρου καὶ μετ' ἀσκήτων
ἐκτετριῶν εἰσῆλθον εἰς τὸν χειμερινὸν ναὸν τῆς μονῆς,
ἐνθα ὑπὸ τοῦ ἀρχιεπισκόπου ἐτελέσθη ἡ λειτουργία,
μετὰ τὸ τέλος δὲ ταύτης ὑπὸ τοῦ ἀρχιεπισκόπου,
συνιερουργοῦντος καὶ τοῦ πανιερωτάτου Ἀλεξίου, ἐτε-
λέσθη μετὰ λαδάρων, καὶ εἰκόνων ἐκ τῶν ἰδιαιτέρως
τιμωμένων ἐν Κεζάν, λιτανεῖα περὶ τῆς ὁλης μονῆς.
Κατὰ τὴν λιτανεῖαν ταύτην ἐψάλη παράκλησις πρὸς
τὴν Θεοτόκον, λήξασα ἐν τῷ ναῷ δι' εὐχῆς μετὰ γονυ-
κλισίας καὶ διὰ πολυχρονισμῶν, ὡς καὶ κατὰ τὴν 4
δεκεμβρίου. Μετὰ τὸ τέλος αὐτῶν ὁ σεβασμιώτατος
ἀρχιεπίσκοπος ἀπήγγειλεν ἀποτεινόμενος πρὸς τὴν
ἡγουμένην καὶ τὰς ἀδελφὰς τῆς μονῆς διδασκτικὸν λό-
γον καὶ εἰσηγήσατο ἕνα καθ' ἑκάστην ἐβδομάδα τελεῖ-
ται ἐνώπιον τῆς εἰκόνος τῆς Ὑπερχίης Θεοτόκου τῆς
Παμμακαρίστου παράκλησις μετὰ τοῦ ἀναχίστου, ἐκ-
φωνουμένου κατὰ τὰς ἐκτενεῖς τοῦ ὀνόματος τῆς Ὑπε-
τέρης Πανχυιότητος. Ἐν τῷ ναῷ τῆς μονῆς τῇ 12, 13
καὶ 14 10]βρίου ἐτελοῦντο ἀπ' ἐσπέρας μὲν ὁ ἐσπερινὸς
καὶ ὁ ὄρθρος μετ' ἀναγνώσεως τοῦ ἀναχίστου, τῇ πρωΐᾳ
δὲ ἡ λειτουργία καὶ μετ' αὐτὴν παράκλησις πρὸς τὴν
Ὑπερχίαν Θεοτόκον μετὰ γονυκλισίας.

Τῇ ἀγίᾳ εἰκόνι τῆς Ὑπερχίης Θεοτόκου τῆς Παμ-
μακαρίστου κατεσκευάσθη ἐμπρέπουσα θήκη, ἐτέθη
δὲ ἡ εἰκὼν ἐν τῷ ναῷ τῆς μονῆς ἐγγὺς τοῦ ἀριστεροῦ
κίονος, ἐν τῇ μᾶλλον περιόπτῳ τοῖς προσκυνηταῖς θέ-
σει. Ἡμέραν ἐπετείου ἑορτῆς τῆς Ὑπερχίης Θεοτό-
κου τῆς Παμμακαρίστου, ὁ ἀρχιεπίσκοπος μετὰ τοῦ
κλήρου καὶ τῶν πολιτῶν τοῦ Κεζάν ἐγνωσαν ἕνα ὀρί-
σασαι τὴν 1 σεπτεμβρίου, ἡμέραν καθ' ἣν τελεῖται ἡ
πανηγυρὶς αὐτῆς καὶ ἐν τῷ ναῷ τοῦ ἀγίου μεγαλο-
μάρτυρος Γεωργίου ἐν Κωνσταντινουπόλει, ὁρίσαντες
ἀμὲν γενέσθαι καὶ λιτανεῖα περὶ τῆς μονῆς. Ἐλ-
λείπει ἰδιαιτέρως ἀκολουθίας πρὸς τιμὴν τῆς εἰκόνος,
ἐψάλη γενικὴ ἀκολουθία τῆς Ὑπερχίης Θεοτόκου.
Ἐπειδὴ δὲ ἡγορεῖτο ἂν ὑπάρχῃ ἰδιαιτέρον τροπῆριον
τῆς εἰκόνος ταύτης, ἐντολὴ τοῦ ἀρχιεπισκόπου Δημη-
τρίου, ἐψάλλετο πρὸ αὐτῆς τὸ ἐξῆς τροπῆριον: Ἀ' Ελεῦ-
σει τῆς τιμῆς εἰκόνος σου, Θεοπάτερ, χαροποιηθεῖ-
σθ σήμερον ἡ θεοφύλακτος πόλις Κεζάν, ὡς περ ὁ πᾶ-
λαι Ἰσραὴλ πρὸς τὴν Κιβωτὸν τῆς Διαθήκης, συντρέ-
χει πρὸς τὸ ὁμολῶμα τοῦ προσώπου σου καὶ τοῦ ἐκ
σοῦ σκαρβαθέντος Θεοῦ ἡμῶν, ἕνα τῇ σῇ πρὸς αὐτὸν
μεσιτεῖα ἐπιβραβεύης πᾶσι τοῖς ὑπὸ τὴν σὴν κατα-

φεύγουσι σκέπῃ τὴν εἰρήνην καὶ τὸ μέγα ἔλεος». Κατ'
ἐντολὴν αὐτοῦ συντάσσεται λεπτομερὴς περιγραφὴ τῆς
γενομένης ἐν Κεζάν πανηγύρεως ἐπὶ τῇ ἐλεύσει τῆς
ἀγίας εἰκόνος τῆς Ὑπερχίης Θεοτόκου τῆς Παμμα-
καρίστου, ἥτις περιγραφὴ μετὰ τὴν ἐκτύπωσιν ὑπο-
βληθήσεται τῇ Ὑμετέρᾳ Πανχυιότητι.

Πληροφορῶν, Πανχυιώτατε Δέσποτα, περὶ τῆς παρα-
λαβῆς τῶν παρ' Αὐτῆς ἀγίων εἰκόνων καὶ ἀνακρινού-
μενος μεθ' αἰῶς χαρῆς, εὐγνωμοσύνης, εὐλαθείας καὶ
ἐκκλησιαστικῆς λαμπρότητος ὑπηντήθη ἐν Κεζάν ἡ
εἰκὼν τῆς Θεομήτορος τῆς Παμμακαρίστου, ἐνδόμυ-
χον αἰσθάνομαι ἀνάγκην ἕνα ἐκ νέου ἐκφράσω Αὐτῇ
τὰς βαθυτάτας εὐχαριστίας μου διὰ τὸ ἀνεκτίμητον
ιερόν δωρον Αὐτῆς.

Ἐπὶ τούτοις δικυανθόμενος τὰ κατὰ τὴν πολύ-
τιμον ὑγίαν Αὐτῆς καὶ περιπτυσσόμενος ἐν φιλήμα-
τι ἀγίῳ, ἐξαίτουμαι ἐμὲ αὐτῷ τε καὶ τῷ ποιμνίῳ μου
τὰς θεοδέκτους εὐχὰς καὶ τὴν εὐλογίαν αὐτῆς καὶ
δικατεῶ μετ' αἰσθημάτων εὐκταίνουσιν καὶ βαθέος σε-
βασμοῦ καὶ ἀδελφικῆς ἀγάπης.

Τῆς Ὑμετέρης περιπολήτου Πανχυιότητος

ὅπως ἀφωσιωμένος

ἐν Χριστῷ ἀδελφός Αὐτῆς

ΑΝΤΩΝΙΟΣ

Μητροπολίτης Πετροπόλεως καὶ Λαδόγης

Ἐν Πετροπόλει τῇ 20 ἰανουαρίου 1906

ΑΝΤΙΘΕΣΙΣ ΘΛΙΒΕΡΑ

πρὸς τὴν χριστιανικὴν ταύτην πολιτείαν τῶν
ἀδελφῶν ρώτων δημιουργεῖται ἐν Ρουμανίᾳ, χῶ-
ρᾳ μεγάλη, κεκτημένη πολλοὺς ἱερεῖς καὶ πολ-
λοὺς κήρυκας καὶ πολλοὺς διδασκάλους καὶ πε-
παιδευμένους ἱεράρχας, καυχωμένους οὐ πρὸ μι-
κροῦ ὅτι ἡ θερμὴ πίστις — ἡ χωρὶς ἔργων καὶ χω-
ρὶς ἀγάπης οὕσα νεκρά — παράγει καρποὺς χρι-
στιανικοὺς ἐν Ρουμανίᾳ μιμήσεως ἀξίους, ἀξίους
ἐπαίνου.

Θλιβεράν ἀντίθεσιν παριστᾷ ἡ διαγωγὴ τῶν
ρουμάνων δημαγωγῶν, δημιουργούντων μισᾶδελ-
φον καταδίδωξιν καθ' ἑλλήνων ὁρθοδόξων, ὧν μό-
νον πταῖσμα θεωρεῖται καὶ κηρύττεται, δυστυχῶς,
ἡ συμμετοχὴ ὡς μελῶν εἰς φιλεκπαιδευτικά, φι-
λανθρωπικά καὶ ἠθικοθρησκευτικὰ σωματεῖα, κατὰ
καθῆκον, ὡς ἑλληνικά, ὑποστηρίζοντα τὴν διάδο-
σιν τῶν ἑλληνικῶν γραμμάτων ἐν ἐπαρχίαις Ἡ-

πείρου καὶ Μακεδονίας, τὴν περίθαλψιν τῶν ἕνεκα τῆς ἐπιρρείας τῶν ρουμανικῶν προπαγανδῶν πολλὰ ζημιουμένων ὀρθοδόξων. Ἡ καταδίωξις τῶν ἐλληνοιστὶ λαλούντων ἐν Ρουμανίᾳ καὶ λαμπρῶς ἐπιδεικνυμένων τὴν πρὸς τὴν ἐθνότητα ἡμῶν, τὴν πρὸς τὴν εὐσεβῆ πίστιν, τὴν πρὸς τὴν πάτριον γλῶσσαν ἀφοσίωσιν καὶ λατρείαν, παριστᾷ καταπτώσεως θρησκευτικῆς καὶ κοινωνικῆς ἐκλύσεως εἰκόνα τῶν ρουμάνων δημαγωγῶν.

Θλιβερὰν ἀντίθεσιν παριστᾷ οὐχὶ μόνον πρὸς τοὺς ἐν Ρωσσίᾳ ἀντιβαλλομένην ἢ μιτάδελφος πρὸς ὀρθοδόξους Ἕλληνας διαχωγῆ τῶν ἐν Ρουμανίᾳ δημοκόπων καὶ τῶν αὐτοῖς συνεργαζομένων, ἀλλὰ καὶ ἐν ἀντιθέσει πρὸς οἰονδήποτε κράτος, μήπω τὰ στοιχεῖα τοῦ ἀληθοῦς πολιτισμοῦ ἐνστερνισάμενον. Ἡ συνταύτισις ἐπαιριῶν ἐπιστημονικῶν, ἠθικοθρησκευτικῶν καὶ φιланθρωπικῶν πρὸς ὀρδᾶς ἐτέρου χαρακτήρος ὀθενδήποτε καὶ ἂν εἰσπληρῇ-σῶσιν εἰς ὀρθοδόξους ἡρέμως ζώσας κοινότητας, καὶ ἡ καταδίωξις ἀθῶν ἀντὶ τῶν μὴ συλλαμβανομένων ἐνόχων, παριστᾷ θλιβεράν εἰκόνα διεστραμμένης ἀντιλήψεως τῶν πραγμάτων. Οὐδεὶς δὲ τῶν ἐν Ἀνατολῇ λαῶν, ὧν τὰ συμμέροντα συγκρούονται δῆθεν, οὐδεὶς ἐτόλμησε τὰ πρόσωπα νὰ συμφύρῃ τοῖς πράγμασιν, ἢ νὰ εὐρίσκη σχέσιν ἐκεῖ ὅπου κεφαλὴ τις ἀσύνετος ἠδύνατο νὰ ζητῇ σχέσιν. Μόνον ἐν Ρουμανίᾳ βιαίως διασπῶνται αἱ ἱεραὶ τελεταὶ ὅπως ἐπιβάλλῃ τοῖς ὀρθοδόξοις Ἕλλησιν ὄχλος ἀχαλίνωτος ξένην γλῶσσαν ἐν ναοῖς, καὶ μόνον ἐν Ρουμανίᾳ τὸ τῶν ναῶν ἄσυλον ἤρξατο παραβιάζομενον, καὶ μόνον ἐν Ρουμανίᾳ, δυστυχῶς ἐσχηματίσθη ἡ ἀρχὴ ὅτι οἱ εἰς ξένας ἐθνικότητας ἀνήκοντες πρέπει νὰ παύσωσι σκεπτόμενοι καὶ ἐργαζόμενοι ὑπὲρ ἀσυνόου διὰφυλάξεως τῆς ἐθνικότητος αὐτῶν, πρέπει νὰ παύσωσι φρονούντες ὅτι ἀνήκουσιν εἰς ἔθνος, χιλιχθας ἐτῶν ζῶν!

Θλιβερὰν ἀντίθεσιν πρὸς πᾶν πεπολιτισμένον ἔθνος παριστᾷ σήμερον ἡ καταδίωξις τῶν ἐν Ρουμανίᾳ ὀρθοδόξων ἐλλήνων, ὧν ἡ ἐπιφανής, οὐχὶ δὲ λαθροβιοῦσα, ἐθνότης, ἀγκαλιέται τοὺς οἰοδόξους ξένους καὶ, ριλοξενίαν παρέχουσα, οὐδαμῶς οὐδέ ποτ' ἐπηρεάσει βλάχους ἢ μολδαυοὺς ἀλθινοὺς, πραγματικοὺς δὲ γλαβὴ ρουμάνους, ἐν τῷ ἀγῶνι τῆς ἀναπτύξεως αὐτῶν, ἐν τῇ ἐξασκήσει λατρείας

καὶ θρησκευτικῶν καθηκόντων· παράδειγμα οἱ τοιοῦτοι ἐν Ἀγίῳ Ὄρει ρουμάνοι, οἱ καὶ σκήτην καὶ τινα κελλία κακτημένοι, καὶ μετόχιον ἐν Θάσῳ τῆς σκήτης αὐτῶν, οἱ ρουμανιστὶ ψάλλοντες καὶ διαλεγόμενοι, καὶ τὰς οἰκίας αὐτῶν κοσμοῦντες δι' εἰκόνων κοσμικῶν, ἀσυνήθους ἡμῖν παραστάσεως, ἐνόχου ἴσως προελεύσεως, ἀναρμόστων ἴσως οἰκοῖς ἱεροῖς. Οὐδεὶς εἶπεν αὐτοῖς τι λυπηρὸν κατὰ συνήθειαν πατρίων, οὐδ' ἦν τοῦτο θεμιτόν. Οὐδεὶς διέταξε νὰ ἄρῃσι τὰς εἰκόνας ταύτας, ὡς ἐν Ρουμανίᾳ ἐγένετο—καὶ τοῦτο δυστυχῶς—Οὐδεὶς ἠμώδισεν αὐτοὺς ἱεουργεῖν καὶ ψάλλειν ἐν τῇ μητρικῇ γλώσσῃ. Διότι πάντες δεικνύουσιν εἰς τοὺς ἀδελφοὺς ρουμάνους ὅτι ἡ πίστις ἡ δι' ἐργων ἐνεργουμένη καὶ διαλάμπουσα δι' ἀγάπης ἀδελφικῆς καὶ ἀνοχῆς χριστιανικῆς καὶ συμπληρείας, ἡ πίστις αὕτη πρὸς τοὺς ὀρθοδόξους τῆς ὑπὸ ρουμάνων διωκομένης φέρει πραγματικῶς ἔργα χριστιανικά ἀξία μιμήσεως καὶ ἐπαίνου.

Ἡ Ἐκκλησία ἐπέτρεψεν αὐτοῖς ἐλευθέραν ἐξασκήσιν τοῦτων πάντων. Ἄν ἐν τισὶν ἐπαρχίαις τῆς κραταῖας Ὀθωμανικῆς αὐτοκρατορίας φαίνηται οὐχὶ κεχαρισμένα πράττουσα τοῖς ἐκ Ρουμανίας ἐπιδρομεῦσι καὶ τοῖς αὐτοῖς δημαγωγοῖς, ἡ Ἐκκλησία ἀκολουθεῖ τῷ καθεστῶτι, σεβομένη καὶ περιέπουσα αὐτὸ, καθὼς εὖρε καίμενον ἀπὸ αἰῶνων. Βεβαίως δὲ τοὺς ἐκ ψευδολογημάτων παραφερομένους ὅτι καινὴν διδασχὴν οὐδεμίαν εἰσφέρει· καινὴν ἐθνικότητα οὐτε ἀναγνωρίζει, οὐτε δημιουργεῖ· λυπεῖται δὲ διὰ τοὺς ἀέσα διώκοντας ὅτι ἔδει καὶ ζῆλον καὶ χρεῖμα νὰ δαπανήσωσιν ἀλλαγῶν ἐπωφελῶς, οὐδ' ἔπρεπε δι' αὐτοῦ νὰ δημιουργῶσι ταραχὰς ἐν μέσῳ ὀρθοδόξων ὁμοεθνῶν, ἀπὸ τῶν ἰσίων αὐτοὶ διὰ τῶν σατανικῶν ἔργων, οἱ ἀκολουθοῦσιν, ἔδειξαν ὅτι διίστανται, ἀνήκοντες αὐτοὶ τε καὶ οἱ συντηροῦντες καὶ προστατεύοντες αὐτοὺς εἰς ἐπέραν κοινότητα χριστιανικὴν, οὐχὶ ὀρθοδόξον.

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

Μητρόπολις Θεσσαλονίκης.—Ἐγνώσθη τῇ Ἐκκλησίᾳ ὅτι πρὸς τὴν ἱεράν μητρόπολιν Θεσσαλονίκης ἀποταθεῖσαι αἱ ὑπὸ τὸν ἐπίσκοπον Ἱερεισοῦ καὶ Ἀγίου Ὁρους κοινότητες Ἱε-

ρισσοῦ, Λαριγκόβης, Ἰσδόρου, Ρεβενεκίων, Παλαιοχωρίου, Νεοχωρίου καὶ Μαχαλᾶ ἐκφράζουσι τὴν ἀπορίαν αὐτῶν καὶ τὴν λύπην ἅμα ἐπὶ μονομερεῖ τινι καταφορᾷ ὀλιγίστων χριστιανῶν κατὰ τοῦ πανιερ. προέδρου Ἰερισσοῦ κ. Ἰωακείμ, οὗ ἡ σχεδὸν ἐπιαετὴς διοίκησις, ἥρεμος οὔσα καὶ χριστιανικὴ, ἐπανήγαγε τὴν ἡρεμίαν εἰς τὴν ἐπαρχίαν ταύτην, τὴν πρότερον τεταραγμένην. Ἡ ἀνάγνωσις καὶ ἡ σύντονος σκέψις ἐπὶ τῶν ἐπισήμως κεκυρωμένων ἀναφορῶν τούτων συνεστήθη τῷ σεβασμ. μητροπολίτῃ Θεσσαλονίκης κ. Ἀλεξάνδρῳ.

Μητρόπολις Νεοκαισαρείας.—Ἡ ἱερὰ Σύνοδος ὑπ' ὅψιν λαβοῦσα τὰ παράπονα τοῦ πλείστου μέρους τῶν ὀρθοδόξων τῆς πόλεως Ὁρδοῦ (Κοτυώρων) καταγγελλόντων τὸν πανιερ. μητροπολίτην Νεοκαισαρείας κ. Ἀμβρόσιον ὅτι παραβαίνει τὰς διατάξεις τοῦ περὶ τῆς αὐτόθι Ψωμιαδείου Σχολῆς σεπτοῦ πατριαρχικοῦ καὶ συνοδικοῦ σιγιλλιώδους γράμματος καὶ τοῦ πατριαρχικῶς καὶ συνοδικῶς κεκυρωμένου κανονισμοῦ, οὗ ἕνεκα καὶ πολλὴν ταραχὴν ἠγέθη καὶ σάλος ἀσύμφορος ἐκκλησιαστικῶς καὶ ἐθνικῶς, ἐνέκρινε παμψηφεί κατὰ τὴν προχθεσινὴν αὐτῆς συνεδρίαν ἵνα συστηθῇ τῷ μητροπολίτῃ Νεοκαισαρείας ἡ τοῦ σιγιλλίου καὶ τοῦ κανονισμοῦ τῆς Ψωμιαδείου Σχολῆς ἀκριβὴς τήρησις καὶ ἡ πρὸς τὸν ἰδρυτὴν τῶν σχολείων τούτων ἀβροτέρα πολιτεία τοῦ μητροπολίτου. Ἐπειδὴ δὲ ὁ διευθυντὴς τῆς σχολῆς διορίζεται καὶ παύεται ὑπὸ τοῦ ἰδρυτοῦ καὶ χορηγοῦ, ἀγγέλλεται τῷ πανιερ. μητροπολίτῃ Νεοκαισαρείας ὅτι ἐὰν ὑπάρχωσι λόγοι σοβαροὶ παύσεως δύναται νὰ ἐξετάσῃ τούτους μετὰ νομίμως καθεστηκυίας ἐφορίας καὶ μετὰ νομίμως ἐκλεγυσομένων κοινοτικῶν σωματείων, ὅπως οὕτω νομίμως ἀποφασίσῃ μετ' αὐτῶν τὰ δέοντα.

Μητρόπολις Μαρωνείας.—Ἀπὸ τῆς παρελθούσης ἐβδομάδος παρεπίδημει ἐν Θεσσαλονίκῃ, κατὰ τὴν «Ἀλήθειαν» τῆς πόλεως ταύτης, ὁ πανιερ. μητροπολίτης Μαρωνείας κ. Νικόλαος, χάριν ὑποθέσεων τῆς ἐπαρχίας αὐτοῦ.

Μητρόπολις Μογλενῶν.—Ἡ ἀντιπροσωπεία τῆς ἐν Κρουσόβῳ σκληρῶς δοκιμασθείσης πρὸς διέτις ἐλληνικῆς ὀρθοδόξου κοινότητος εὐχαριστεῖ δημοσίᾳ πάντας τοὺς ὁμογενεῖς, ὅσοι προὔθυμήθησαν νὰ προσενέγκωσι τὸν ὀβολὸν αὐτῶν ὑπὲρ ἀνοικοδομήσεως τοῦ πυρποληθέντος ἱεροῦ ναοῦ τοῦ ἁγίου Νικολάου.

Ἐκδόσις Καινῆς Διαθήκης.—Τῆς πατριαρχικῆς ἐκδόσεως τῆς Καινῆς Διαθήκης ἐζήτησαν ἀντίτυπα πρὸς χρῆσιν τῶν ὑπ' αὐτοὺς κληρικῶν καὶ μοναχῶν ὁ πανιερ. μητροπολίτης Σάμου καὶ Ἰκαρίας κ. Κωνσταντῖνος ἕτερα τετρακόσια, ὁ πανιερ. ἀρχιεπίσκοπος Σιναίου κ. Πορφύριος ἑκατὸν καὶ ἡ μονὴ Πάτμου 24.

Κήρυγμα τοῦ Θεοῦ Λόγου.—Τύποις πατριαρχικοῖς ἐξεδόθη συνταχθὲν ὑπὸ τῆς Κεντρ. Ἐκκλησιαστικῆς Ἐπιτροπῆς τὸ πρόγραμμα τῶν κατὰ τὴν προσεχῇ Μ. Τεσσαρακοστὴν κηρυζόντων τὸν θεῖον λόγον ἐν τοῖς ἱεροῖς ναοῖς τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς Κωνσταντινουπόλεως, ὧν ἕξ μὲν ἐπίσκοποι, οἱ δὲ λοιποὶ πρεσβύτεροι καὶ διάκονοι τῶν ἐπισκόπων οἱ μὲν τρεῖς κέκτονται πτυχίον τῆς ἐν Χάλκῃ Θεολογ. σχολῆς, εἰς πτυχίον διδάκτορος τῆς φιλοσοφίας, εἰς διδάκτορος τὰ νομικὰ καὶ εἰς τελειοδιδάκτου τῆς φιλολογίας. Τῶν λοιπῶν, εἴκοσι καὶ εἰς τῆς ἐν Χάλκῃ, πέντε φέρουσι πτυχίον τῆς θεολογ. σχολῆς τοῦ πανεπιστημίου τῶν Ἀθηνῶν καὶ δύο πτυχίον τῆς Μ. τοῦ Γένους Σχολῆς.

Ἐκκλησιαστικὴ μουσικὴ.—Ἀπὸ τῆς τελευταίας ἐβδομάδος τοῦ παρελθόντος ἰανουαρίου, καθὰ γράφει ὁ «Ἐφημέριος» τῶν Πατρῶν, ὁ ἐν τῇ πόλει ταύτῃ «Ἀχαϊκὸς Σύλλογος τῶν πατριῶν» ἵδρυσεν ἐν τῇ αἰθούσῃ τῆς λαϊκῆς αὐτοῦ σχολῆς ἴδιον τμήμα πρὸς διδασκαλίαν τῆς ἐκκλησιαστικῆς ἡμῶν μουσικῆς, ἐν ᾧ διδάσκει καταληπτῶς ὁ ἐκ τῶν δοκίμων ἐν Πάτραις ἱεροψαλτῶν κ. Χρ. Σπηλιόπουλος. Εὐχαρίστως μανθάνομεν ὅτι πλέον τῶν τριάκοντα μαθητῶν ἐνεγράφησαν μέχρι τοῦδε εἰς δύο διηρημένοι τάξεις, ἡ δὲ γράφουσα περὶ τῆς συστάσεως τῆς σχολῆς ἐφημερίς εὐχεται νὰ συσταθῇ καὶ ἐν ἄλλαις πόλεσι τοῦ ἐλληνικοῦ βασιλείου ὅμοιαι σχολαί. — Εὐτυχῶς ἡ ἐν Ἀθήναις σχολὴ καὶ ἡ ἐν Πάτραις καὶ ἡ ἐν Τήνῳ, μετὰ τῆς κεντρικῆς ἐν τῇ ἡμετέρᾳ πόλει σχολῆς καὶ τῆς ἐν Θεσσαλονίκῃ, δεόντως ὑποστηριζόμεναι, ὑλικῶς καὶ ἠθικῶς, εἰσὶν ἀρκεταὶ νὰ προικίσωσι πολλοὺς παρ' ἡμῖν ναοὺς διὰ δοκίμων ἱεροψαλτῶν, οἵτινες ἔσονται βεβαίως ἱκανοὶ νὰ διδάσκωσι κατ' ἴδιαν καὶ τοὺς ἐφιεμένους μαθεῖν. Ὀλίγοι, ἀλλὰ δόκιμοι, ζῆλον ὑπὲρ τῆς ἱερᾶς τέχνης ἔχοντες, εἰσὶ προτιμότεροι τῶν πολλῶν τῶν ἐν τῇ μαθήσει τῆς μουσικῆς ἐπιζητούντων πόρον ζωῆς.

Ἐκκλησιαστικὴ Ἀλήθεια.—Ἀνεκοινώθη

τῇ ἱερᾷ Συνόδῳ γράμμα τῆς ἐν Ἀθήναις, ὑπὸ τὴν προστασίαν τῆς μεγαλειότητος βασιλείας Ὁλγας, λίαν λυσιτελῶς ἐργαζομένης Χριστιανικῆς Ἀρχαιολογικῆς Ἑταιρίας, εὐλαδῶς ὑποβαλλούσης τῇ Α. Θ. Π. τῷ οἰκουμένικῳ πατριάρχῃ, τῷ καὶ ἰδρυτῇ τῆς «Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας», συγχαρητικὰς προσρήσεις ἐπὶ τῇ συμπληρώσει εἰκοσιπενταετίας ἀπὸ τῆς ἐκδόσεως τοῦ ἐπισήμου τούτου φύλλου, ὅπερ, ὡς ἡ Ἑταιρία κρίνει, «διὰ τῶν ἐκάστοτε σοφῶν θεολογικῶν ἀρθρῶν ἀποβαίνει οὐ μόνον τὸ ἐπίσημον τοῦ Οἰκουμένικου Θρόνου ὄργανον, ἀλλὰ καὶ ἡ ἐπίσημος οἰκουμένη σάλπιγξ εἰς τὸν ἀπανταχοῦ χριστιανικὸν κόσμον τὸ γνήσιον τῆς Ἐκκλησίας φρόνημα διασαλπίζουσα». — Ἡ δὲ «Νέα Σιών», ἐπίσημον ὄργανον τῆς ἀγιωτάτης Ἐκκλησίας τῶν Ἱεροσολύμων, οὕτω προσαγορεύει τὴν εἰκοσιπενταετηρίδα τῆς ἡμετέρας «Ἀληθείας» — «Οἱ γινώσκοντες πὺς παρ' ἡμῖν ἐν τῇ Ἀνατολῇ καὶ ὑπὸ ποίας βαρείας συνθήκας δύναται νὰ ἐκδοθῇ ἐφημερίς ἢ περιοδικὸν δύνανται νὰ ἐκτιμῶσι τὴν ὑψίστην σπουδαιότητα τοῦ γεγονότος τούτου, τῆς ἀδιαλείπτου δαδονότη ἐπὶ εἰκοσιπενταετίαν ὅλην ἐκδόσεως τῆς «Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας». Ἐὰν δέ τις ρίψῃ βλέμμα ἐπὶ τῶν εἰκοσι καὶ πέντε τόμων τοῦ περισπουδάστου τούτου περιοδικοῦ, πείθεται ὅτι λεληθότως ἐπετελέσθη κολοσσιαῖον ἔργον. Διότι ἐν τοῖς τόμοις τούτοις ἀπειρον συνεσωρεύθη ὑλικὸν ἀναγόμενον ἰδίως εἰς τὴν μετὰ τὴν ἄλωσιν ἱστορίαν. Οἱ τόμοι οὗτοι, ὡς ἤδη παρετηρήθη (Philippe Meyer, Die Theologische Litteratur des griechischen Kirche in sechszenten Jahrhundert. Λειψία, 1899, σελ. 31) ἀποτελοῦσι μίαν τῶν καλλίστων πηγῶν πρὸς σπουδὴν τῆς ἱστορίας ταύτης καὶ τῆς κατ' αὐτὴν ἐκκλησιαστικῆς φιλολογίας. Εἶνε δὲ πανθολογούμενον, ὅτι ἐν τούτῳ ἐξαίρετον κατέχουσι θέσιν αἱ μελέται τοῦ κ. Μ. Ι. Γεδεών, ὅστις ὅσον οὐδεὶς ἕτερος εἰργάσθη ἐν τῇ «Ἐκκλησιαστικῇ Ἀληθείᾳ». Διὰ τῶν στήλῶν αὐτῆς ὡσαύτως παρήλασαν μελέται σπουδαῖαι καθηγητῶν τῆς ἐν Χάλκῃ Θεολογικῆς σχολῆς, τῶν ἀρχαιοτέρων καὶ τῶν νῦν ἐν αὐτῇ διδασκόντων, λογίων ἱεραρχῶν καὶ κληρικῶν, καὶ πλείστων ἄλλων πεπαιδευμένων θεολόγων ἀνδρῶν τῶν νεωτέρων χρόνων. Ἐπὶ πλέον, διὰ τῶν στήλῶν αὐτῆς παρήλασεν ἡ ἱστορία τῆς ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας ἡμῶν κατὰ τὴν τελευταίαν εἰκοσιπενταετίαν. Τούτων πάντων

ἕνεκα, θεωροῦμεν τὸ ἔργον τῆς «Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας» ἀπὸ πάσης ἐπόψεως σπουδαιότατον. Ἡ νεωτέρα αὐτῆς ἀδελφὴ, ἡ «Νέα Σιών», χαιρετίζει αὐτὴν μετὰ πολλῆς τῆς ἀγάπης καὶ τοῦ σεβασμοῦ πρὸς τοὺς ἰδρυτὰς καὶ πνευματικούς ἐργάτας αὐτῆς, συγχαίρουσα αὐτοῖς πρὸς τῇ εἰκοσιπενταετηρίδι τοῦ πάσης ὑποστηρίξεως καὶ συμπαθείας ἀξίου περιοδικοῦ τούτου».

Πατριαρχικαὶ εὐχαί. — Κατὰ τὸν τῇ παρελθούσῃ κυριακῇ τελεσθέντι γάμον τοῦ ἐρίτιμου κ. Γω. Α. Μήκου μετὰ τῆς δεσποσύνης Μαρίας Κ. Καραθεοδωρῆ, θυγατρὸς τῆς Α. ἐξοχότητος τοῦ ἐκ τῶν μελῶν τοῦ Συμβουλίου τοῦ Κράτους, παρὴν διερχομένων τῆς ἐπὶ εὐδαιμονίᾳ τῶν νεογόνων καὶ τῶν γονέων αὐτῶν πατριαρχικῆς εὐχῆς ὁ πνευστολογ. Μ. πρωτοσύγκελλος κ. Κωνσταντίνος.

Ἐπισκέψεις. — Τῇ δευτέρᾳ ἐπεσκέψατο τὴν Α. Θ. Π. τὸν οἰκουμένικόν πατριάρχην ὁ προσωρινὸς ἐπιτετραχμένος τῆς Σερβίας κ. Κ. Τόχτσκιτς.

Θεολογικὴ Σχολή. — Τῇ δευτέρᾳ, 6, τὴν ἐπὶ τῇ μνήμῃ τοῦ ἱεροῦ Φωτίου καθιερωμένην ἀπὸ ἐξηκονταετίας ἱερὰν ἐν τῇ κατὰ Χάλκην Θεολογικῇ Σχολῇ λειτουργίαν ἐτέλεσεν ἐν τῷ ναῷ αὐτῆς ὁ ἐκ τῶν ἐφόρων αὐτῆς σεβ. μητροπολίτης Κολωνίας κ. Πολύκαρπος.

Ὀνομαστικαὶ ἐορταί. — Τῇ δευτέρᾳ, 6 ἀρχιμ. νου, μνήμη Φωτίου πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως ἡ Α. Θ. Π. συνεχάρη τηλεγραφικῶς τῷ τε μετ' αὐτῶν πατριάρχῃ Ἀλεξανδρείας καὶ τοῖς πνευρωτάτοις μητροπολίταις Φιλιππουπόλεως καὶ Κορίνθου, ἄγουσι τὴν ὀνομαστικὴν αὐτῶν ἐορτήν. — Χθὲς δὲ, μνήμη Χαραλὰμπος ἱερομάρτυρος, ἡΐχθη τὰ δέοντα τοῖς ἐορτάζουσιν ἐνδοξ. Χ. Κιοσέογλου ἐφέντη καὶ Χ. Ραμφιάδῃ ἐφέντη, Χ. Λάγῳ καὶ Χ. Δεβεζῇ, διὰ τῶν ἱερολ. δικαδῶν δευτερεύοντος καὶ τριτεύοντος.

Ἐπιστημονικαὶ ἀποστολαί. — Αἰτῆσαι τῆς ἐνταῦθα Γερμανικῆς Πρεσβείας ἀπελύθη πατριαρχικῇ πρὸς τοὺς ἀνὰ τὴν Μικρὴν Ἀσίαν πνιερ. μητροπολίτας συστατικὴ γράφῃ ὑπὲρ τῶν ἐλλογίμων διδασκόντων κ. Κ. Michel καὶ Rott Hunsbailh, μελλόντων νὰ περιέλθωσι τὰς ἐν τῇ Μικρᾷ Ἀσίᾳ ἐπαρχίας χάριν ἐπιστημονικῶν μελετῶν.

Ἑλληνικαὶ ἐφημερίδες. — Ἐχομεν ὑπ' ὄψιν τὰ δύο πρῶτα φύλλα νέας θρησκευτικῆς ἐφημερίδος ἐκδιδομένης δις τοῦ μηνός, ἐν Πάτραις, ὑπὸ τοῦ πε-

παιδευμένου πρεσβυτέρου κ. Κωνστ. Νικολετοπούλου. Φέρει τίτλον «Ὁ ἐφημέριος», εἰς φύλλον, τρίστηλος, τετρασέλιδος. Ἡ ὅλη χρήσιμος ταῖς χριστιανικαῖς οἰκογενείαις· ἡ συνδρομὴ προσιτὴ πᾶσι· 3 δραχμαὶ μὲν ἐν Ἑλλάδι, 3 δὲ φράγκα χρυσᾷ διὰ τοὺς ἔξω τοῦ ἑλληνικοῦ βασιλείου. Καὶ ὅλης ἐπιτυχὴς ἐκλογὴ, καὶ ἐκτύπωσις καλὴ καὶ γλῶσσα εὐληπτος, προσοικειοῦσα τοῖς ἀναγνώσταις πολλὰ θέματα σπουδαῖα, δεικνύει ὅτι ὁ αἰδεσιμώτατος πρεσβύτερος κ. Νικολετοπούλος ἔχει συνίστησιν τῆς ἱερᾶς τοῦ ἱερέως ἀποστολῆς, καὶ πρὸς ἐπίτευξιν αὐτῆς διατίθησι τὰς πολλὰς αὐτοῦ γνώσεις καὶ τὴν ἀκάματον δραστηριότητα, χρησιμοποιοῦν αὐτὰς ὑπὲρ τοῦ διψῶντος τὸ φῶς τῆς ἀληθοῦς γνώσεως λαοῦ, τῆς γνώσεως τῆς δυναμένης σοφίαι εἰς σωτηρίαν. Ὁ «Ἐφημέριος» φέρει πάντα τὰ συστατικὰ καλλίστου ἀναγνώσματος, χρησίμου χριστιανικαῖς οἰκογενείαις. — Μετὰ χαρᾶς ἴσης προσαγορεύομεν τοὺς ὑπὲρ ἐπικρατήσεως τῶν ἠθικῶν καὶ δογματικῶν ἀληθειῶν τοῦ χριστιανισμοῦ καλῶς ἐν Πάτραις ἀγωνιζομένους διὰ τῆς δημοσιογραφίας, ἐλπίζοντες ὅτι λαϊκοὶ καὶ κληρικοὶ ἐμπέδευτοι καὶ ἐπιστήμονες, ἐργαζόμενοι ἐπὶ κοινῷ προγράμματι, θέλουσι συντελέσαι εἰς τὴν ἐν τῇ πίστει θεμελίωσιν τῶν ὑπὸ κινῶν διδασκῶν καὶ ξενιζόντων δογμάτων ἐπηρεαζομένων. Τὸ φῶς τοῦ τύπου οὐδέποτε χρησιμοποιοῦται κάλλιον ὑπὲρ τοῦ πλησίον ἢ ὅταν ἐρχεται ἐπικουρον τῆς ἱερᾶς καὶ ὑψηλῆς ἀποστολῆς τοῦ κληρικοῦ καὶ τοῦ ἱεροκήρυκος, τοῦ εὐσεβοῦς διδασκάλου καὶ τοῦ ἐπιστήμονος.

Ἐκδόσεις πατριαρχικῶν γραμμάτων περὶ τῶν σχέσεων τῆς ἀγιωτάτης τοῦ Χριστοῦ Μ. Ἐκκλησίας πρὸς τὰς ὀρθοδόξους αυτοκεφάλους Ἐκκλησίας ἴδε ἀγγελλομένης ἐν τῇ τελευταίᾳ (72) σελίδι τοῦ μετὰ χεῖρας φύλλου.

Μνήμη Συμεὼν Σινιόδογλου. — Ὑπὸ τῆς ἐριτίμου χάριτος κ. Εὐλαμπίας Σ. Σινιόδογλου ὑπεβλήθη τῇ Α. Θ. Π. ἡ ἐξῆς ἔγγραφος ἐκφράσις εὐγνωμοσύνης, ἀναγνωσθεῖσα κατὰ τὴν συνοδικὴν τῆς προχθῆς συνεδρίαν.

Παναγιώτατε δέοποτα,

Ἐπελθόντων, ὡς κεραυνός, ἐφ' ἡμᾶς χρόνων, οὓς ὁ Πατήρ δ' οὐράνιος ἔθετο ἐν τῇ ἰδίᾳ ἐξουσίᾳ, ἐν καρδίᾳ συντετριμμένη καὶ τεταπεινωμένη προσέρχομαι πρὸς τὴν Ὑμετέραν πολυσέβαστον Παναγιότητα, αἰτησόμενη παρ' Αὐτῆς ἐν ἡμέραις θλίψεως ἐνίσχυσιν ἐν τῇ ὁδῷ τῆς πίστεως καὶ τῆς καρτερίας. Ἐλπίζω δὲ κομίσασθαι ταῦτα παρὰ τῆς Ὑμετέρας Παναγιότητος, τῆς ὑπὸ τὴν σκέπην Αὐτῆς σκεπασσῆς τὸν πολὺκλαυστον σύζυγόν μου καὶ τοσαῦτα, ὡς νῦν ἐπ' ἐσχάτων, ὅτε ἔδοξε τῷ Κυρίῳ ἀναπαῦσαι ἐκείνον, παρασχούσης μετὰ τῆς περὶ Αὐτὴν ἀγίας καὶ ἱερᾶς Συνόδου τεκμήρια τῆς πολλῆς ἀγάπης καὶ

εὐμενείας Αὐτῆς. Τῆς ἀενάου πρὸς τε τὴν Ὑμετέραν Παναγιότητα καὶ τὴν ἀγίαν καὶ ἱερὰν Σύνοδον εὐγνωμοσύνης ἐμοῦ τε καὶ τῶν τέκνων μου ὑποβάλλομεν ἐνταῦθα τὴν ταπεινὴν ἐκφράσιν σὺν τῇ διαβεβαίωσει ὅτι μέλημα ἡμῶν ἱερὸν ἔσται ἡ τῇ σωτηρίᾳ πατριαρχικῇ ὁδηγίᾳ εὐδόωσις πάντων ὅσα ὁ σύζυγός μου ἐπόθει ζῶν συντελέσαι ἐπ' ἀγαθῇ τῆς Ἐκκλησίας καὶ τοῦ Γένους. Γενομένου τοίνυν ἐκείνου ἐν τῇ ἀτελείᾳ αὐτοῦ ἐργάτου ἐρχων θεαρέστων, ἡμῖν τοῖς περιλειπομένοις ἐπιβάλλεται εἰς μνημόσυνον ἀνδρὸς φιλοπροόδου τὸ τηρῆσαι μὲν καὶ πληρῶσαι ἀπαρεγκλίτως ὅσα προϋτίθετο ἀγαγεῖν εἰς φῶς, ἀλλὰ καὶ τὸ προσποικοδομησάι κατὰ τὸν ἐνόντα τρόπον ἐν τῇ γενετείρᾳ αὐτοῦ καὶ ἐν τῇ πόλει ταύτῃ, ἐπὶ τῶν θεμελίων, ἀτινα ἔθετο ἐκείνος. Γένοιτο τοῦτο τῇ χάριτι καὶ φιλανθρωπίᾳ τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ καὶ ταῖς εὐχαῖς τῆς Ἐκκλησίας καὶ ταῖς τῆς Ὑμετέρας θειοτάτης Παναγιότητος, ἥς ἀσπαζομένη τὴν δεξιάν

διατελῶ ἐλαχίστη θυγάτηρ

ΕΥΛ. Σ. ΣΙΝΙΟΔΟΓΛΟΥ

Ἐν Διπλοκιοτίῳ τῇ 31 Ἰανουαρίου 1906.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΙΕΡΟΣΟΛΥΜΩΝ

Σχολὴ γλωσσῶν. — Ἐκ τῶν συμφωνητικῶν ἐφημερίδων ἐμάθομεν πρό τινας ὅτι τῇ 9 Ἰανουαρίου ἐτελέσθησαν ἐν Ἰόππῃ τὰ ἐγκαινία τῆς σχολῆς τῶν γλωσσῶν, παρόντος τοῦ μακαριωτάτου πατριάρχου Ἱεροσολύμων κ. Δαμιανοῦ, τοῦ ὑποδιοικητοῦ Ἰόππης, τῶν ὑποπροξένων Ρωσσίας Ἑλλάδος καὶ Γαλλίας, καὶ πολλῶν κληρικῶν καὶ λαϊκῶν. Ἐν τῇ σχολῇ, ἥς διευθυντὴς διωρίσθη ὁ πανοσιολογ. ἱερομόναχος κ. Παντελεήμων Ἀθανασιάδης, πρῶτη διευθυντὴς τῆς ἐν τῇ Ἀγίᾳ Πόλει Ἱερατικῆς Σχολῆς, διδάσκονται ἡ ἑλληνικὴ, ἡ ἀραβικὴ, ἡ τουρκικὴ, ἡ ἀγγλικὴ καὶ ἡ γαλλικὴ. — Αἱ γράφουσιν τεκτὰ ἐφημερίδες σιωπῶσι, δυστυχῶς, τὸν ἀριθμὸν τῶν μαθητῶν τῆς χρησιμωτάτης ταύτης σχολῆς.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ἱερὰ Σύνοδος. — Ἐπὶ τῷ θανάτῳ τοῦ βασιλέως Χριστιανοῦ, πατρὸς τοῦ βασιλέως τῶν Ἑλλήνων, ἡ Ἱερὰ Σύνοδος διέκοψεν ἐπὶ τρεῖς ἡμέρας τὰς ἐργασίας αὐτῆς, ἐξέφρασε δὲ τὴν λύπην αὐτῆς τῇ πενθούσῃ βασιλικῇ οἰκογενείᾳ διὰ τοῦ σεβασμιωτάτου μητροπολίτου Ἀθηνῶν καὶ προέδρου αὐτῆς κ. Θεοκλήτου.

Ἀρχιεπισκοπὴ Πατρῶν. — Τῇ 29 καὶ τῇ 30 λήξαντος Ἰανουαρίου, παρεπιδημῶν ἐν Πάτραις ὁ ἐκ τῶν μελῶν τῆς ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος ἐπίσκοπος Θηβῶν καὶ Λεβαδείας κ. Ἱερώνυμος ἐτέλεσε τὴν θείαν λειτουργίαν, κηρύξας ἄμεινον καὶ τὸν θεῖον λόγον.

ΕΚΚΛΗΣΙΑΙ ΕΝ ΤΗ ΔΙΑΣΠΟΡΑ

Ἑλληνικὴ κοινότης Νέας Ὑόρκης. —

Ἐκ τῶν συμνηστικῶν ἐφημερίδων ἐμάθομεν ὅτι προσε-
κλήθη ὑπὸ τῆς ἐπιτροπῆς τοῦ νοῦ τῆς ἐν Νέῃ Ὑόρ-
κῃ ἑλληνικῆς κοινότητος ὡς ἱεροψάλτης ἐν αὐτῷ ὁ ἀπὸ
εἰκουστικῆς περίπου ψάλλον ἐν νοοῖς τῆς Συμῆνης κ.
Ἰωάννης Ἀγαθαγγέλου, διακριθεὶς ἐπὶ τε τῇ γνώ-
σει τῆς ἱερᾶς ἡμῶν μουσικῆς καὶ τῇ μελωδίᾳ.

Ἑλληνικὴ κοινότης Σικάγου. — Λίαν εὐχα-
ρίστους εἰδήσεις μεταδίδωσιν ἡμῖν περὶ τῆς ἐν Σικά-
γῳ ὁμογενεῦς κοινότητος ὁ ἀπὸ διετίας ἑλληνιστὶ ἐκ-
διδόμενος «Ἀστὴρ», εἰσελθὼν πρὸ μηνὸς εἰς τὸ τρίτον
ἔτος τῆς ζωῆς αὐτοῦ. Κατὰ τὰς εἰδήσεις ταύτας ἰδρύ-
θη ἡ σχολὴ τῆς ἑλληνικῆς ἐν Σικάγῳ κοινότητος, πρῶ-
τη ἐν Ἀμερικῇ ἑλληνικῇ κοινοτικῇ σχολῇ, συνεστήθη
δὲ καὶ σωματικὸν ἀνταθρόν τὴν διατήρησιν καὶ διοί-
κησιν αὐτῆς, ἧς τὰ ἐγκρίναι προῦκειτο νὰ τελεσθῶσι
τῇ 15 ἰανουαρίου. — Συνεστήθη καὶ «Ἑλληνικὴ Λέσχη»,
ἧς ἐγένοντο καὶ αἱ ἀρχιερεῖς, ὁ δὲ «Ἀστὴρ», κα-
κίζων τὸν ἐπικρατήσαντα τοπικισμόν, ἀγγέλλει ὅτι
καὶ ἡ Λέσχη ἀκατόπι τῆς εἰσχωρήσεως εὐγενῶν καὶ
ἀνεπτυγμένων νέων ἀπεκήρυξε τὸν τοπικισμόν, ἀνα-
δείξασα πρόεδρον μὲν τὸν ἐκ Συμῆνης κ. Ἡλὶν Κοντα-
ξόπουλον, ἀντιπρόεδρον δὲ τὸν ἐκ Κωνσταντινουπό-
λεως κ. Εὐστάθιον Κάζην.

Ἑλληνικὴ κοινότης Βοστώνης. —

Τὴν ἐπιτυχὴ τῶν κληρονόμων τοῦ ἱερέως αὐτῆς ἐκλήρωσιν
καὶ τὴν ἀγαθὴν ἐντύπωσιν, ἣν ἀπὸ βίου καὶ διδασκα-
λίας ἐνεποίησε τοῖς ἐν Βοστώνῃ ὁμοδόξους ὁ πρωθιε-
ρεὺς κ. Νέστωρ μαρτυρεῖ ἡ πρὸς τὴν Α. Θ. Π. τὸν
οἰκουμένικόν πατριάρχην ἐπιστολὴ τοῦ ἑξιοτίμου προέ-
δρου τῆς κοινότητος, οὕτως ἔχουσα:

Πολυθέβατε ἡμῖν πάτερ καὶ δέσποτα!

Ἐν γενικῇ τῆς ἐν Βοστώνῃ ἑλληνικῆς κοινότητος συνελεύ-
σει καὶ ἐν τακτικῇ τοῦ διοικητικοῦ αὐτῆς συμβουλίου συνε-
δριάσει ἐψηφίσθη δ' ἀναστάσεως πάντων τῶν παρευόντων,
ἵνα ἐκφρασθῇ τῇ Ὑμετέρᾳ θειοτάτῃ Παναγιότητι ἡ αἰδiosis τῶν
ἐνταῦθα ἑλλήνων εὐγνωμοσύνη ἐπὶ τῇ εὐμενεῖ Αὐτῆς ἀποφά-
σει, ὅπως πέμψη ἡμῖν τοιοῦτον εὐπαίδευτον, φιλαλήθη καὶ ἐν
πάσι καὶ κατὰ πάντα ἄξιον ἱερέα, ὅς ἀποδείκνυται ὁ αἰδεσι-
μολογιώτατος πρωθιερεὺς κύριος Νέστωρ Σουσιλίδης. Οἱ ἐν
τῇδε τῇ πόλει ὁμογενεῖς ἐν ψῆ ἕξ ἑνὸς χαίρουσι καὶ ἀγαλλιών-
ται, ὅτι ἡξιώθησαν ἐπὶ τέλους ἀληθοῦς πνευματικοῦ ποιμένος,
ὅστις διὰ τῆς ἀναμφηρίστου εἰλικρινείας του, τῆς εὐγενούς
συμπεριφορᾶς του καὶ τῆς παραδειγματικῆς αὐταπαρνήσεώς
του ἡγείρε τὸν θαυμασμόν καὶ ἐπεσπάσατο τὴν ἀγάπην καὶ
τὸν σεβασμόν αὐτῶν, ἕξ ἄλλου ἐργάζονται ἀνεκδότως καὶ ἐν
ἀδελφικῇ ὁμονοίᾳ καὶ συνεισφέρουσιν ἕκαστος τὸ κατὰ δύνα-
μιν, ὅπως συμπληρώσῃ τὸ ποσὸν, ὅπερ ἀπαιτεῖται πρὸς ἀνε-
γερσιν εὐπρεποῦς ἐκκλησίας καὶ σχολείου.

Ἰκετεύων τὴν Ὑμετέραν θειοτάτην Παναγιότητα νὰ δεχθῇ

εὐμενῶς τὰ ἐγκάρδια εὐχαριστήρια τῶν ἐν Βοστώνῃ ἑλλήνων
ἐφ' οἷς ὑπὲρ αὐτῶν διεπράξατο, ἔξαιτομαι ὑπὲρ αὐτῶν τὰς
πατρικὰς Αὐτῆς εὐχὰς καὶ εὐλογίας καὶ μένω

εὐπειθὲς τέκνον καὶ πρόθυμος Αὐτῆς θεράπων,

ΜΙΧΑΗΛ ΑΝΑΓΝΩΣΤΟΠΟΥΛΟΣ

Ἐν Βοστώνῃ τῇ 6 φεβρουαρίου 1906.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΠΑΛΑΙΑΣ ΡΩΜΗΣ

Ὁ ποντίφηξ τῆς παλαιᾶς Ρώμης Πίος Ι' ἐξέδωκε
τέλος τὴν ἀπὸ ἱκανοῦ χρόνου προγγεληθεῖσαν ἐγκύ-
κλιόν του ἐπὶ τοῦ συντελεσθέντος χωρισμοῦ Πολιτείας
καὶ Ἐκκλησίας ἐν Γαλλίᾳ. Ἐν τῇ ἐγκυκλίῳ αὐτοῦ
ταύτῃ, τῇ ἀπευθυνομένῃ πρὸς τὸν γαλλικὸν κλῆρον καὶ
λαόν, ὁ πάππας ἀπαριθμεῖ τὰ διάφορα ἀντιθησκευτικὰ
μέτρα τὰ ληφθέντα κατὰ τὰ τελευτήσια ταῦτα ἔτη ἐν
Γαλλίᾳ, οἷον, τὴν ἐκλείψαν τῶν σχολῶν καὶ νοσοκο-
μείων, τὴν εἰς τὴν στρατιωτικὴν ὑπηρεσίαν ὑπαγωγὴν
τῶν ἱεροσπουδαστῶν, τὴν διάλυσιν τῶν μοναχικῶν
ταγματῶν, τὴν κατάργησιν τῶν ἐναρκτηρίων ἐκάστης
περιόδου προσευχῶν ἐν τοῖς δικαστηρίοις καὶ τῷ κοι-
νοβουλίῳ, τῶν πενήθμων ἐμβλημάτων ἐπὶ τῶν πολεμι-
κῶν πλοίων κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς Μ. παρασκευῆς, τὴν
ἀπάλειψιν ἀπὸ τοῦ τύπου τοῦ ὅρκου πάσης θρησκευτι-
κῆς ιδέας, τὴν ἀφαίρεσιν τῶν ἱερῶν εἰκόνων καὶ τῶν
λοιπῶν θρησκευτικῶν σημάτων ἀπὸ τῶν δικαστηρίων
σχολῶν, δημοσίων καθιδρυμάτων, ἀπὸ τοῦ στρατοῦ
καὶ τοῦ στόλου κτλ. δι' ὧν ἀπάντων προελαίκετο
τὸ ἔδαφος εἰς τὸν χωρισμόν.

Εἰσερχόμενος δὲ εἰς τὴν οὐσίαν τοῦ ζητήματος κατα-
δικάζει τὸν χωρισμόν τῆς Πολιτείας ἀπὸ τῆς Ἐκκλη-
σίας ὡς ἐδραζόμενον ἐπὶ σφαλέρᾳ καὶ ὀλεθρίου ἀρχῆς
καὶ ἀναιρέποντα τὴν ὑπὸ τῆς θείας Προνοίας διατα-
χθεῖσαν παγκόσμιον τάξιν, ἀντικρούει τὴν μομφὴν ὅτι
οὗτος προεκλήθη ἀμέσως ἢ ἐμμέσως ὑπὸ τῆς παπικῆς
ἑδρας, ἥτις πάντοτε συνέμορφώθη πιστῶς πρὸς τὰς
δικτάξεις τοῦ Κογκορδάτου, ὅπερ ὡς ἀμφιβαρὲς συμ-
βούλιον δὲν ἠδύνατο νὰ καταργηθῇ μονομερῶς παρὰ
τοῦ ἑνὸς τῶν συμβληθέντων, ἐφ' ᾧ καὶ διαμαρτύρεται.

Ἐξετάζων δὲ τὸν ψηφισθέντα νόμον, κατακρίνει
αὐτὸν ὡς ἄδικον ἐν τῇ καταργήτῃ τῶν διὰ τὸν κλῆρον
καὶ τὴν συντήρησιν τῆς θείας λατρείας ἐπιχορηγήσεων,
αἵτινες δὲν ἀπετέλουν δωρεάν τοῦ κράτους, ἀλλ' ὀφει-
λομένην ἀποζημίωσιν ἐπὶ τῇ δημεύσει καὶ ἀπεμπολή-
σει τῆς ἐκκλησιαστικῆς περιουσίας, ὡς καταθλιπτικὸν
ἐν τοῖς θεσπιζομένοις ἀστυνομικοῖς μέτροις τῆς νομί-
μου ἐλευθερίας τῆς Ἐκκλησίας καὶ τῶν λειτουργῶν
αὐτῆς, ὡς ἀναιρέτικόν αὐτοῦ τοῦ ἡμελόμενου ὅρκου.

νισμού τῆς Ἐκκλησίας διὰ τῆς συστάσεως τῶν ἐκκλησιαστικῶν σωμικτῶν ἐπὶ καταπατήσῃ τῆς ἐξουσίας τῶν ἐπισκόπων καὶ λοιπῶν κληρικῶν.

Τούτων ἀπάντων ἐνεκεν ὁ πάππας ἀποδοκιμάζει καὶ καταδικάζει ἐπίσημως τὸν ψηφισθέντα περὶ χωρισμοῦ Πολιτείας καὶ Ἐκκλησίας νόμον ὡς ὑβριστικὸν πρὸς τὸ θεῖον, ὡς ἀντικείμενον πρὸς τὸ φυσικὸν καὶ διεθνὲς δίκαιον, πρὸς τὸν ὀργανισμόν, τὰ οὐτιώδη δικαίωματα καὶ τὴν αὐτενέργειαν τῆς Ἐκκλησίας καθὼς καὶ πρὸς τὸ νόμιμον περὶ ἰδιοκτησίας δικαίωμα ταύτης, καὶ τέλος ὡς τιτρώσκοντα καίριως τὴν ἀξιοπρέπειαν τῆς παπικῆς ἑδρας, τοῦ προσώπου τοῦ πάππ καθὼς καὶ σύμπαντος τοῦ γαλλικοῦ καθολικοῦ κλήρου καὶ λαοῦ. Ἀποφύγων δὲ νὰ ἐξενέγκῃ οἰκονομικὰ γνῶμην ἢ κρίσιν περὶ τῆς διενεργουμένης ἀπογραφῆς τῶν ἐκκλησιαστικῶν περιουσιῶν καὶ τῶν ἐκ ταύτης προκυψάντων ἐπεισοδίων, καὶ δηλῶν ἀπλῶς ὅτι ἐπισυλλάσσεται ἕνα ἐν κεντρῷ εὐθέτω διαβιβάζῃ λεπτομερῶς ὁδηγίας περὶ τῆς τηρητέας ἐν τῷ μέλλοντι πολιτείας, καταλήγει συνιστῶν καὶ ἀπαγορεύων τὴν διέκρισιν τοῦ διαγμοῦ τοῖς μὲν πιστοῖς ζῆλον ὑπὲρ τῆς ἀληθείας καὶ τῆς δικαιοσύνης, ὁμόνοιαν καὶ ἑνώσιν ἐν ὑποταγῇ εἰς τὰς ἐκκλησιαστικὰς ἀρχὰς ἐν ἀκροθέτῳ ἐμμονῇ εἰς τὴν πατρῴαν πίστιν, τοῖς δὲ ποιμένιν ἀφοσιώσιν καὶ αὐταπύρνησιν ἐν τῇ ἐπιτελείᾳ τῶν ἰδίων καθηκόντων ἐπὶ προφυλακῇ τοῦ ἐμπειστημένου αὐτοῖς λογικοῦ ποιμνίου.

Κ. Δ.

Ἐννενηκοντούτης σχεδὸν ἀπέβίωσεν ἐν Σμύρῃ, τῇ 26 λήξαντος ἰανουαρίου, ὁ πρὸ τριετίας τῇ 26 ἰανουαρίου 1903 πεντηκονταετηρίδα τοῦ ἱεροψάλτου αὐτοῦ σταδίου ἑορτάσας **Μισαὴλ Μισαηλίδης**, ἀδελφὸς τοῦ γνωστοτάτου πρὸ ἡμῶν Εὐαγγελينوῦ Μισαηλίδου τοῦ δημοσιογράφου. Γεννηθεὶς ἐν Κολόῃ τῆς Κατακεκυμένης Φρυγίας, καὶ μικρόθεν διδασκθεὶς τὴν μουσικὴν, ἦλθεν εἰς Κωνσταντινούπολιν καὶ, δεξιὸς ψάλτης, πρὸ ἐξήκοντα καὶ πέντε ἐτῶν, τοῦ ἐν Γαλατῆναοῦ τοῦ ἁγίου Νικολάου γενόμενος, διήκουσε καὶ μαθημάτων παρὰ τῷ Θεοδώρῳ (παπᾷ Παράσχου) Φωκαεὶ καὶ τῷ πρωτοψάλτῃ τῆς Μ. Ἐκκλησίας Ἰωάννῃ κατόπι διετέλεσεν ἱεροψάλτης ἐν Σμύρῃ ἐπὶ πολλὰ ἔτη, ὧν τὰ πλείονα ἐν τῷ μητροπολιτικῷ ναῷ τῆς ἁγίας Φωτεινῆς, ὑπὸ πάντων τιμώμενος δι' ὃν ἔτρεφεν ὑπὲρ τῆς ἐκκλησιαστικῆς ἡμῶν μουσικῆς ζῆλον καὶ τὴν εὐσέβειαν αὐτοῦ. — Βιογραφίαν ἐκτενῆ τοῦ Μισαὴλ Μισαηλίδου, γράψαντος καὶ ἐκδόντος καὶ «Νέον Θεωρητικόν» πρὸ τετραετίας, ἐδημοσίευσεν ἐσχάτως ἡ σμυρναϊκὴ «Ἀνάκλησις».

Μετὰ θλίψεως πολλῆς ἀγγέλλομεν τὸν ἐν ἀκμῇ τῆς ἡλικίας ἐν Ἀθήναις ἐπισυμβάντα θάνατον τοῦ πολλὰ καὶ χρηστὰς τῇ ἐπιστήμῃ ἐλπίδας παρασχομένου **Εὐαγγέλου Νικολαΐδου**, κρητὸς τὴν πατρίδα, ὑψηλοῦ τοῦ κανονικοῦ δικαίου ἐν τῷ ἐθνικῷ πανεπιστημίῳ διατελέσαντος. Ἀσχολούμενος εἰς τὸν κλάδον, εἰς οὗ τὴν διδασκαλίαν ἐκλήθη ὡς ὑψηλότης, ἐξέδωκε μικρὸν ἔργον «Περὶ τῆς μοναχικῆς ἀκτημοσύνης», ἐν ᾧ κατέδειξε τὸ σύνολον τῶν ἐπιστημονικῶν γνώσεων, ὅς ἐκείνητο.

ΠΑΤΡΙΑΡΧΙΚΟΝ ΕΓΓΡΑΦΟΝ

περὶ ἀποκαταστάσεως

τῆς μονῆς **Ξενιάς***

(ἐκ τῆς βιβλιοθήκης τῆς ἐν Ἀλμυρῷ Φιλαρχαίου Ἑταιρίας «Ὁρθοῦς»).

Ἐκ τῆς μονῆς Ξενιάς ἀντεγράφῃ τὸ κατωτέρω σημειούμενον ἔγγραφο, τὸ ἀντίγραφον δὲ τοῦτο εὐρισκόμενον σήμερον ἐν τῇ βιβλιοθήκῃ τῆς καθ' ἡμᾶς Φιλαρχαίου Ἑταιρίας «Ὁρθοῦς», ὅπερ κατετάχθη εἰς τὸν ἀρτι καταρτισθέντα κώδικα πλαιῶν ἔγγραφων ὑπ' αὐξόντα ἀριθμὸν 16, παρέχομεν ἐνταῦθα πιστῶς.

ὑπόθεσις

«Ἀντίγραφον πατριαρχικοῦ καὶ συνοδικοῦ σιγγιλλώδους ἀποφαντικοῦ ἔγγραφου ἐκδοθέντος ἐπὶ τῇ βάσει ἀρχαιοτέρου τοιοῦτου, ρητῶς διακελεύοντος τὴν ἐκ τῆς κάτω νῦν ἱερᾶς μονῆς Ξενιάς, τιμωμένης ἐπ' ὀνόματι τοῦ ἁγίου Νικολάου, (Μετόχιον οὔσης πρότερον) μετοίκησιν εἰς διηνηκὴ διαμονὴν καὶ ἔδραν εἰς τὴν ἄνω γηραιάν ἱερὰν μονὴν τὴν ἰδίως σεμνυνομένην καὶ φημιζομένην ἐπὶ τῷ τίτλῳ «Μονὴ Ξενιάς» ἀντὶ τῷ προτέρῳ ἀρχικῷ («Μονὴ Κισιότισσας») τῶν ὁσιωτάτων πατέρων, οἵτινες ἐγκαταλειμμένην ἔχουσιν ἐπὶ ἐρημώσει καὶ ἐξαρχνισμῷ».

Κείμενον

† **Σωφρόνιος ἐλέω Θεοῦ ἀρχιεπίσκοπος Κωνσταντινουπόλεως Νέας Ῥώμης καὶ οἰκουμενικὸς πατριάρχης**

Τῶν εὐτε καὶ καλῶς προΐσταμένων ἔργων ἂν ὁμολογοῖτο εἶναι εἰ σκοποῖεν μὲν ἐκ παντὸς τρόπου, ὅπως τὰ ἐκάστω ἀσφαλῶς παραμνεῖ δίκαια, τὰ δὲ περὶ τούτων προεκδοθέντα γράμματα ἐκ διαδοχῆς ἀνακινίζον-

* Πραγμαμένως δημοσιευθέντα ἔγγραφα τῆς «Ὁρθοῦς» ἴδε εἰς ἀρ. φύλλον 42 καὶ 52 τοῦ παρελθόντος ἔτους 1905.

τες, τοῖς ἔπειτα εἰς τὸν αἰὲ παρὰπέμποιν χρόνον. Οὕτω γὰρ ἂν τοῦ τῆς λήθης σκότους ὅτι πορωπᾶτω ἀποσκεδανυμένου, ὡς ὑπὸ ἀκτίσι τῆς γράμματος προφανῇ τὴν τῶν πράγματων ἔχουσαν διορᾶν ἀλήθειαν. Διὰ γὰρ τὰ γράμματα, ὅσα μὲν τὰ ἐκ τῆς ἀδικίας δεινὰ δικφεύγουσιν ἄνθρωποι, οἷων δὲ δικαίων ἐπίβουλοι γίνονται, ἄπειρον ἂν εἴη κατὰριθμῆσθαι πρὸς γε ὁρῶντας ὁσημέραι τὰς πλείους τῶν διαλύσεων τοῖς ἀφισθητοῦσιν ἐκ τούτων γιγνομένης. Αἱ μὲν οὖν περὶ τὰ γράμματα ἐκδόσεις τε καὶ ἀνακινήσεις τοιοῦτον ἀγαθὸν τῷ ἀνθρωπίνῳ βίῳ πρὸς τὴν τοῦ δικαίου φυλάκην, καὶ τοῖς καλῶς προισταμένοις προσήκον ἐστίν. Ὅσον γὰρ τὰ φάρμακα τὴν τῶν δεινῶν ἀπαλλαγὴν τοῖς ἀσθενούσιν ἐργάζονται σὺν λόγῳ προσφερόμενα, τοσοῦτον καὶ τὸ τοῦ ἱερωῦ ἐπιδείκνυνται ἀποτελούμενον ἔργον. Ἀλλὰ ταῦτα κοινὰ ἂν εἴη πᾶσιν, οἷσπερ ἀρχὴ τις ἐπιτέτραπται ἄρχειν. Ἡ δὲ καθ' ἡμᾶς τοῦ Χριστοῦ Μεγάλη Ἐκκλησία, καὶ τοῦτο ἴδιον ἐκ παλαιοῦ προσενέμεται καὶ τὴν περὶ τὰ ἱερά καὶ σεβάσματα καὶ σταυροπηγικά μοναστήρια ἐκ τῶν ἐνόντων ἀντίληψιν ἐπιδείκνυσθαι, μετὰριθμίζουσα μὲν πρὸς τὸ ἐμμελές, εἴτι τούτων παρὰ χορδὴν τῆς κανονικῆς διατυπώσεως τύχοι ἀνακρουόμενον, τὰ δ' ἀρχαία αὐτῶν βραβεύουσα δίκαια, καὶ διὰ γραμμάτων ἐν ἀσφαλείᾳ ἐς αἰὲ τιθεμένη. Ταῦτα οὖν καὶ ἡ μετριότης ἡμῶν ὡς καλὰ, ἅμα δὲ τοῖς ἐκκλησιαστικοῖς ἐθίμοις ἐκ παλαιοῦ ἐμμένειν προθυμουμένη, οὐ παύεται ἐν γράμμασι διαπράττουσα, ὡς περ καὶ ἐπὶ τοῦ προκειμένου ἱεροῦ σταυροπηγικοῦ μοναστηρίου. Ἐνεφανίσθη γὰρ ἡμῖν πατριαρχικὸν συνοδικὸν σιγγιλλιδῶδες ἐν μεμβράναις γράμμα ἐκδοθὲν ἐπὶ πατριαρχεύοντος τοῦ μακαρίου τῇ λήξει γενομένου πατριαρχοῦ Κωνσταντινουπόλεως ἀοιδίμου Γεωργίου καὶ γεγραμμένον κατὰ τὸ χιλιόστον ἐπτακοσιοστὸν τέτατον σωτήριον ἔτος, σαφῶς δηλοῦν, ὅτι τὸ κατὰ τὴν ἐπισκοπὴν Ζητουρίου ἱερόν καὶ σεβάσιμον μοναστήριον ἐπ' ὀνόματι τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου, ἐπιλεγόμενον τῆς Ἐνιᾶς, ἄνωθεν μὲν καὶ ἐξ ἀρχῆς ὑπῆρχε σταυροπηγικῇ ἀξίᾳ τιμημένον, ὡς παντελοῦς ἐλευθερίας ἡξιωμένον, μηδενὶ ἄλλῳ ὑποκείμενον, εἰμὴ μόνῳ τῷ καθ' ἡμᾶς πατριαρχικῷ ἀποστολικῷ καὶ Οἰκουμενικῷ Θρόνῳ λόγῳ ὑποταγῆς παρέχον κατ' ἔτος ἀνά δύο ὁκάδες κηρίου, εἶχε δ' ὑφ' αὐτῷ ὑποκείμενον τὸ ἐν τῇ αὐτῇ ἐπισκοπῇ παρὰ τὸν αἰγιαλὸν κείμενον Μετόχιον τιμώμενον ἐπ' ὀνόματι τοῦ ἁγίου Νικολάου, εἴτα διὰ καίρικας τινὰς περιστάσεις οἱ ἐν τῷ ρηθέντι μοναστηρίῳ πατέρες μεταβάντες εἰς τὸ Μετόχιον, οὕτω δυσάποσπαστως εἶχον τῆς ἐκείθεν δικτριβῆς, ὥστε καὶ τὰ ἐκ τοῦ μοναστη-

ρίου κτήματα καὶ ἀφιερώματα μετασκευασάμενοι, καὶ εἰς τὸ Μετόχιον μεταθέντες, τὸ μὲν μοναστήριον εἰς Μετόχιον, τοῦτο δ' εἰς ἐκεῖνο, ἄνω ποταμῶν τὸ τῆς παροιμίας ἀντεστραμμένως καὶ ἀκόσμως πᾶν μετεποίησαν. Ταῦτα μὲν οὖν τὸ ρηθὲν παλαιγενὲς σιγγιλλιδῶδες, δηλοῦν τὴν ἀρχαίαν τοῦ εἰρημένου μοναστηρίου ἀξίαν, τὴν ἐκ τούτου εἰς τὸ Μετόχιον μετοίκησιν τῶν πατέρων, τὴν σὺν οὐδενὶ κόσμῳ μεταποίησιν τούτων, τελευταῖον ἐπάγει καὶ συνοδικὴν ἐπιταγὴν εἰς τὴν ἀρχαίαν αὐτῶν τοῦ τε Μοναστηρίου, καὶ τοῦ Μετοχίου κατὰ τὸ ἐκπαλιν ἀποκατάστασιν. Ἀλλὰ καὶ ἡδη ἐδηλοποιήθη ἡμῖν παρὰ τινων θείῳ ζήλῳ κεκινημένων, ὅτι διὰ τὰς προσμεβάσας, (Κύριος οἷς οἶδε κρίμασιν,) καίρικας ἀνωμολίας περιπεσόντες εἰς τὴν καὶ πρότερον ἀκοσίαν καὶ ἀταξίαν, κινδυνεύει τὸ ἱερόν τοῦτο μοναστήριον ἄρδην παρεωραμένον ἀπολεσθῆναι. Ταῦτα δ' ἀναγγέλλει ἡμῖν θερμῶς ἐξ αἰτουμένων ἀνακινισθῆναι μὲν τὴν ἐκ παλαιοῦ σταυροπηγικὴν ἀξίαν τοῦ ρηθέντος ἱεροῦ μοναστηρίου, ἀποκαταστήσαι δὲ τὴν ἀρχαίαν αὐτοῦ πρὸς τὸ εἰρημένον Μετόχιον τάξιν καὶ πρέπουσαν κανονικὴν εὐκοσμίαν. Ταύτην οὖν τὴν αἵτησιν, ὡς εὐλογον οὔσαν, ἀποδεξάμενοι, γράφοντες ἀποραινόμεθα συνοδικῶς μετὰ τῶν περὶ ἡμᾶς ἱερωτάτων ἀρχιερέων καὶ ὑπερέμων τῶν ἐν ἀγίῳ Πνεύματι ἀγαπητῶν ἡμῶν ἀδελφῶν καὶ συλλειτουργῶν, ἵνα τὸ ρηθὲν ἱερόν καὶ σεβάσιμον μοναστήριον τῆς Ὑπεραγίας Δεσποίνης ἡμῶν Θεοτόκου τῆς Ἐνιᾶς ἐπιλεγόμενον κατὰ τὴν ἀγιωτάτην ἐπισκοπὴν Ζητουρίου, τῶν ὁσιωτάτων πατέρων εἰς αὐτὸ ἀνελθόντων, καὶ τῶν κτημάτων ἀπάντων καὶ ἀφιερωμάτων αὐτοῦ μετακομισθέντων ἀπὸ τοῦ ρηθέντος Μετοχίου, σὺν τούτοις ἄψαι κινητοῖς τε καὶ ἀκινήτοις, τοῖς τε ἡδη οὔσι καὶ τοῖς εἰσέπειτα κτηησομένοις ἀναποσπαστοῖς καὶ ἀναφαιρέτοις μένιν ὀφείλουσι κατὰ πάντα καιρὸν ὡς πρὸς Θεὸν ἀπαξ ἀφιερωθεῖσιν, ὑπάρχει καὶ λεγεται καὶ παρὰ πάντων γινώσκεται κατὰ τὴν ἐξ ἀρχῆς αὐτοῦ τάξιν καὶ κατὰστασιν, πατριαρχικὸν σταυροπηγικόν, καὶ κατὰ πάντα τρόπον ἀδούλωτον, ἀνεπηρέαστον, καὶ ἀνενόχλητον παρ' οὐτινοσοῦν προσώπου, ἱερωμένου καὶ λαϊκοῦ, καὶ αὐτοῦ τοῦ κατὰ τὸν τρόπον ἀρχιερέως, μνημονευομένου ἐν αὐτῷ καὶ ἐν τῷ Μετοχείῳ αὐτοῦ τοῦ πατριαρχικοῦ ὀνόματος, μηδενὶ ὑποκείμενον μήτε ὀφείλον διδόναι τι, εἰ μὴ μόνῳ τῷ καθ' ἡμᾶς πατριαρχικῷ καὶ Οἰκουμενικῷ ἀποστολικῷ Θρόνῳ ἀνά δύο ὁκάδες κηροῦ εἰς σημεῖον ὑποταγῆς. Τὸ δὲ παρὰ τὸν αἰγιαλὸν Μετόχιον, τὸ τιμώμενον ἐπ' ὀνόματι τοῦ ἁγίου Νικολάου κατὰ τὴν αὐτὴν ἀγιωτάτην ἐπισκοπὴν Ζητουρίου, ὑπάρχει ὑποκείμενον, ὡς καὶ πρότερον, τῷ

μοναστηρίῳ τούτῳ, διοικούμενον καὶ κυβερνώμενον ὑπὸ τῶν πατρῶν τοῦ ἡγουμένου τοῦ μοναστηρίου κοινῇ γνώμῃ ἐκπεμπομένων πατέρων. Οἱ δ' ἐν αὐτῷ συνασκούμενοι ὁσιώτατοι πατέρες διάγοντες ἡσύχως, καὶ φιλαλλήλως, κατὰ τὸν τύπον καὶ τάξιν τοῦ μοναδικοῦ ἐπαγγελματος ὡς σκοποῦντες τὰ πρὸς αὐξήσιν καὶ βελτίωσιν τοῦ μοναστηρίου καὶ Μετοχίου τούτου, ἐπειδὴ ἐν χρεὶν γένωνται ἡγουμένου μὲν ἔχουσιν ἐκλέγειν ἐξ ἐκυτῶν κοινῇ γνώμῃ, ὅστις ἂν φανῇ ἄξιος, καὶ πρωτεύων ἐπ' ἀρετῇ καὶ κοσμιότητι· χειροτονίαν δὲ, ἔχουσι προσκαλεῖν ὃν ἂν ἐθέλωσι τῶν ἀρχιερέων ἐπὶ τὸ ἐκτελεῖν τὰς χειροτονίας αὐτῶν κατὰ τὴν ἐκκλησιαστικὴν διατύπωσιν χωρὶς τῆς τοῦ ἱερῶς συνθρόνου ἐγκαθιδρύσεως. Τοῖς δ' ἐκείθε χριστιανοῖς πᾶσιν ἐντελλόμεθα πατρικῶς, ὅπως ἀπονέμωσι πρὸς τὸ μοναστήριον τοῦτο πᾶσαν τὴν προσήκουσαν εὐλάβειν καὶ σπουδὴν παρέχοντες ἐκυτοῦς προθύμους, βοηθοῦντας αἰεὶ λόγῳ τε καὶ ἔργῳ καὶ φροντίζοντας περὶ τῆς συστάσεως, καὶ διαμονῆς αὐτοῦ. Ὅσοι δ' ἂν τούναντίον τολμήσωσιν ἀντιπράτοντες τῆς σταυροπηγικῆς κατὰστάσεως, καὶ ἐπηρεᾶται τῷ ρηθέντι μοναστηρίῳ καὶ τῇ ἀρχαίᾳ αὐτοῦ τάξει καὶ εὐκοσμίᾳ, μετὰ κινουμένους τι καὶ ἀποτρέποντες, οἱ τοιοῦτοι ὅποιός ἂν ᾖσι τῶν καὶ βλαβῶν, ἀφωρισμένοι εἴησαν παρὰ τῆς ἀγίας καὶ ὁμοουσίου, καὶ ζωοποιοῦ καὶ ἀδιαιρέτου Τριάδος, τοῦ ἐνὸς τῇ φύσει μόνου Θεοῦ, καὶ κατηραμένοι, ἀσυγχώρητοι κ.λ.π. Ὅθεν εἰς ἔνδειξιν καὶ διηνεκῇ καὶ μόνιμον ἀσφάλειαν ἐγένετο τὸ παρὸν πατριαρχικὸν συνοδικὸν σιγγιλιῶδες ἐν μεμβράνῃς ἐπιθεβιασθέντων γραμμῶν, ἃν τῷ ἱερῷ κώδικι τῆς καθ' ἡμᾶς τοῦ Χριστοῦ Μεγάλης Ἐκκλησίας καταστρωθέν καὶ ἐδόθη τῷ ρηθέντι κατὰ τὴν ἀγιωτάτην ἐπισκοπὴν Ζητούνιου ἱερῶς μοναστηρίου τῆς Ὑπερχείας Δεσποίνης ἡμῶν Θεοτόκου τῆς Ἐνιᾶς λεγομένης. Ἐν ἔτει σωτηρίου χιλιοστῷ ἑπτακοσιοστῷ ἐβδομηκοστῷ, κατὰ μῆνα μάρτιον, ἐπινεμήτως δεκάτης.

† Σωφρόνιος ἐλάφ Θεοῦ ἀρχιεπίσκοπος κ.λ.

(Ἐπο.ται 10 ὑπογραφαὶ συνοδικῶν ἀρχιερέων λίαν δυσανάγνωστοι, ἐφ' ὧν εἶναι καὶ ἡ μεμβράνη ἐφθαρμένη).

Σημειώσεις.

Περὶ τῆς ἱστορίας ἐν γένει τῆς πλαιῆς ταύτης μονῆς τῆς πρὸς μεσημβρίαν τῆς πόλεως Ἀλμυροῦ 4—5 ὥρας κειμένης, ἐπὶ ὁροπεδίου τινος τῆς κάτω Ὀθρυος, δὲν εἶναι τοῦ παρόντος χώρου νὰ γράψωμεν περιοριζόμενοι μόνον νὰ εἴπωμεν ὅτι εἶναι κοινοβιακή, ἥς τὸ προσωπικὸν ἀποτελεῖται ἐξ 11 ἐν ὧν μοναχῶν, ὧν 8 μὲν εἶναι ἱερομόναχοι, 1 ἱεροδιάκονος καὶ 2 ἀπλοι

μοναχοὶ καὶ τις δὲ δωδέκατος γέρον ἱερομόναχος μὴ καταγεγραμμένος ἐν τῷ μοναχολογίῳ, καθὼ ξένος.

Εἶναι δὲ ἡ μονὴ αὕτη μία τῶν πλουσιωτέρων τῆς ἡμετέρας πατρίδος, ἔχουσα ἐτησίαν πρόσδοτον 40000 περίπου δραχμῶν· ἀλλ' ὅμως τῶν οὐχὶ εὐτυχιστέρων, διότι καθημερινὰ διενέξεις μεταξὺ τῶν πατέρων φέρουσι βλαβερὰν πρὸς αὐτὴν καὶ ἐξάντλησιν.

Σημειωτέον δ' ὅτι ἐν τῷ παρατεθέντι ἀνωτέρῳ ἐγγράφῳ καταγγέλλονται οἱ μοναχοὶ, ὡς ἐγκαταλιπόντες τὴν καθ' αὐτὸ μονὴν καὶ ἐγκαταστάντες εἰς τὸ μετόχιον, διὰ τὸ αὐτὸ τοῦτο οὐχὶ ἐπαινετέοι εἶναι καὶ σήμερον, ὅποτε μάλιστα οἱ πρότερον λόγιοι, οἱ ἀναγκάσαντες αὐτοὺς εἰς τοῦτο ἄλλοτε, εὐτυχῶς ἤδη ἔχουν ἐκλίπει.

Ἀλμυρός, ἐν ἀρχαίᾳ τοῦ 1906.

ΑΣΤΕΡ. ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ

ΙΣΤΟΡΙΑ

ΧΡΗΣΙΜΟΤΗΣ ΑΥΤΗΣ ΚΑΙ ΣΧΕΣΙΣ
ΠΡΟΣ ΤΑΣ ΛΟΙΠΑΣ ΕΠΙΣΤΗΜΑΣ

Παναγιώτατε καὶ θεϊότατε δέδοτα,
Σεбаσμιώτατοι ἱεράρχαι,
Εὐγενέστατοι λογάδες καὶ ἔφοροι
καὶ λοιπὸν φιλόμουσον ἀκροατήριον,

§ 1.

Τόσον ἐπίσημος, ὅσον καὶ ἱερὰ, εἶναι ἡ ὥρα αὕτη τοῦ ἐμοῦ κοινωνικοῦ σταδίου, καθ' ἣν ἐν τῇ πρεσβυγενεῖ ταύτῃ Σχολῇ, τῇ μιᾷ καὶ μεγάλῃ πατριαρχικῇ τοῦ Γένους Σχολῇ, ἀνέρχομαι τὸ βῆμα τοῦτο, τῇ κατειθισμένῃ τῆς Σχολῆς ἐπιμελείᾳ κατακολουθῶν.

Τόσον βαθεῖα, ὅσον καὶ ἱερὰ, εἶναι ἡ συγκίνησις, ὑφ' ἧς τὴν ὥραν ταύτην συνέχομαι, τὴν πρώτην ταύτην ἐπίσημον πραγματείαν ἐπὶ τῷ βήματι τούτῳ πραγματευόμενος, ἀπὸ τριάκοντα μὲν ἐτῶν ἀπόφοιτος τῆς Σχολῆς, ἀπὸ ἐπτὰ δὲ διδάσκαλος ἐν αὐτῇ, ἡλεημένος παρὰ Κυρίου.

Εὐλαβὴς πρὸς τὸ κατὰ παράδοσιν κληροδοτηθὲν τοῦτο πολίτευμα τῆς γεραρᾶς Σχολῆς, ἧς οἱ διδάσκαλοι ἀληθεῖς τοῦ Γένους πατέρες καὶ εὐεργέται ἐλογίζοντο, κουφίζοντες λόγῳ τε καὶ ἔργῳ τοὺς πονοῦντας, ἐμψύωντες πνοὴν θάρρους καὶ ζωῆς πᾶσιν, οὐχὶ δὲ ἀπολαμβάνοντες πικρίας ἢ καθιστάμενοι ἐπίδακρυ παίγνιον κοινῶν βροτῶν, εὐλαβὴς ἐκ παιδικῆς κατηχήσεως πρὸς τὰ λόγῳ λεγόμενα καὶ ἔργῳ διδασκόμενα ὑπὸ Ἰωακείμ τοῦ Γ' τοῦ πεπνυμένου πατρὸς ἡμῶν καὶ

οἰκουμενικοῦ πατριάρχου, μᾶλλον εὐλαδῆς καὶ μᾶλλον ἄξιος ἔπρεπεν ἐνταῦθα ἵνα φανῶ, ἀφοῦ κἀγὼ φέρω τὸν τίτλον καθηγητοῦ τῆς μεγαλωνύμου, κατ' ἀξίαν ἢ παρ' ἀξίαν. Ἐπάλληλοι ὅμως καὶ βαρεῖαι μέριμναι τὰς τελευταίας ταύτας ἡμέρας ἀπέστρεψάν με ἀπὸ τοῦ καλλίστου καὶ τοῖς ἄλλοις ὠφελίμου ἐπιτηδεύματος τῆς τύχης, ὅπερ ἐπ' ὧμων φέρω. Ἀπὸ τοῦδε λοιπὸν ἐκλιπαρῶ παρὰ πάντων συγγνώμην, ἐὰν μὴ τῷ προσήκοντι λόγῳ τὸ τίμιον τοῦτο βῆμα τιμῶν βέβαιος ὅτι τῆς συγγνώμης θὰ τύχω, διότι τὸ ὁμογενὲς δημόσιον κατέστη καὶ αὐτὸ πολυέλεον καὶ πολυεὐσπλαγχνον βλέπον τὸν πατριάρχην αὐτοῦ τοιοῦτον. Ἀλλὰ τὸ κατὰ δύναμιν φίλον ὃν Θεῷ παιδευθεὶς ἐπιλαμβάνομαι τοῦ ἔργου.

§ 2.

Κληθεὶς ἐπὶ τὴν ἔδραν τῶν ἱστορικῶν ἰδίως μαθημάτων τοῦ ἀνωτάτου τούτου ἐν τῇ Ἀνατολῇ ὁμογενοῦς παιδευτηρίου, ἔδραν, ἀφ' ἧς ἠκούσθησαν τὰ σεμνὰ ἔπη τοῦ μακαρίτου Ἀριστοκλέους, μαθητῆς ἐγὼ καὶ διάδοχος αὐτοῦ, οὐχ ὑπομένω, καθήκον μάλιστα ἐκ τῶν πρώτων ἡγοῦμαι καὶ δημοσίᾳ ὁμολογῆσαι, ὅτι τὸν πρὸς τὸ μάθημα τῆς ἱστορίας ἔρωτα αὐτὸς ἐκεῖνος ὁ μακαρίτης ἐνέπνευσέ μοι διὰ τῆς διδασκαλίας αὐτοῦ—ὁ δ' ἔρωτος ὁ πρὸς τὴν ἱστορίαν ἐστὶν ὁ πάντων ἀριστοκρατικώτατος κατὰ τὸν πολὺν Renan εἶτα δὲ ἐπέρωσεν ὁ ἐν τῷ ἔθν. πανεπιστημίῳ Κωνσταντῖνος ἐκεῖνος ὁ Παπαρρηγόπουλος, ὁ νέος πατὴρ τῆς ἱστορίας τοῦ Ἑλληνικοῦ ἔθνους, ὅστις περὶ τῆς νέας ἐκδόσεως τοῦ ἔργου αὐτοῦ συζητῶν ἔλεγε μοι μεσοῦντος τοῦ 1886 ἔτους «Ἡ ἱστορία εἶναι τὸ εὐαγγέλιον τοῦ παρόντος καὶ τοῦ μέλλοντος τῆς πατρίδος», ἐκράτυνε δὲ ὁ ἐν τῇ γηραιᾷ Τυβίγγῃ μακαρίτης Βερνάρδος Κούγλερ, ὁ ρητορικώτατος ἐκεῖνος ἱστορικὸς καὶ συγγραφεὺς καὶ μεταξὺ ἄλλων ὁ D. Schäfer κοσμῶν νῦν ἔδραν ἐν τῷ πανεπιστημίῳ τοῦ Βερολίνου, ἐν τῷ πατριαρχείῳ τῶν γραμμάτων, ὡς γράφων καὶ ἐκεῖσε καλῶν με ἀπεκάλει τὸ πανεπιστήμιον τῆς γερμανικῆς πρωτευούσης φίλος μὲν καὶ ἀρχαῖος συνομιλητὴς, νῦν δὲ καὶ συνάδελφος. Ὁ D. Schäfer οὐ μόνον περὶ τῆς καθόλου καὶ συλλήβδην οἰκονομίας τῶν γεγονότων τῆς ἱστορίας ὁμιλῶν ἀλλὰ καὶ περὶ τῶν διαφόρων ἐν τῇ ὑπηρεσίᾳ καὶ τῇ συντελείᾳ τοῦ πολιτισμοῦ στοιχείων διδάσκων, ὡς συντελεστῶν εἰς τὴν ἱστορικὴν ἐργασίαν καὶ εἰς τὴν ἀνάπτυξιν τῶν πολιτειῶν,

τῶν κρατῶν καὶ τοῦ καθόλου πολιτικοῦ βίου τῶν ἔθνων, καὶ τῶν ἀνθρώπων ὡς ἀγωνιστῶν καὶ ἐργατῶν ἐν τῷ πολυγνάμπτῳ τῆς ἱστορίας οἰκοδομήματι, ἔλεγε μοι μετὰ σπουδῆς ἅμα καὶ σπουδαιότητος μεσοῦντος τοῦ 1889 ὅτι «τὸ μεγαλεῖον τῶν προγόνων δὲν μεγαλύνει τοὺς ἐπιγόνους, ἐὰν οὗτοι μένωσιν ἀδρανεῖς, ἐὰν δὲν κινῶσι καὶ νοῦν καὶ βραχίονας πρὸς πρόοδον».

Ἄλλ' ἀνακόπτομαι ἐξετράπην ἴσως εὐθύς ἐν ἀρχῇ τοῦ λόγου. Γέννημα ὅμως καὶ τιθήνημα τῆς Σχολῆς ταύτης, ἥτις ὑπὸ τὴν αἰγίδα φιλομουσοτάτου ἀνακτος, τῇ σῇ, Παναγιώτατε πάτερ καὶ δέσποτα, συνδρομῇ καὶ προκατασκευῇ, ἀνηγέρθη καὶ περίοπτος ἵσταται ἐπὶ τοῦ λόφου τούτου ταῖς ἀρχαίαις ἀκαδημειαῖς παραδόσεσι καλυπτομένη, ὡφειλον, ὡς ἐπιστήμων οὐχὶ νέηλυσ, ἀρχαίῳ ἔθει, εὖ κειμένῳ πανταχοῦ ἐπόμενος, ἵνα ὑπομνήσω ταῦτα, ἐπισκοπῶν τὰ κατ' ἐμαυτὸν, φαινόμενος τούλάχιστον ἐπιεικὴς τοῖς ἡθεσιν, εἰ μὴ πολιτικὸς, τοῖς ἐμοῖς διδασκάλοις, τοῖς δι' ἀρετὴν ἐμοὶ δόξαν γε εἰμὶ πλοῦτον περιποιησάμενους.

Νομίζω δὲ ὅτι οὕτω προσφερόμενος οὐδὲν ἄδικον πράττω. «Τοὺς ἐμοὺς λογισμοὺς καὶ δημοσίᾳ ἀποδεικνύμενος, οἷς ἐχρησάμην, ὅτε ἐπὶ τὴν πραγματείαν ὥρμησα ταύτην, καὶ περὶ τῶν ἀφορμῶν λόγους ἀποδίδους, ἐξ ὧν τὴν ἐμπειρίαν ἔλαβον τῶν γραφησομένων, κατὰ Διονύσιον τὸν Ἀλικαρνασέα, ἢ ρηθησομένων κατ' ἐμὲ¹ οὐδὲν ἀνοίκειον τῇ εὐαγεῖ τῶν ἀκροατῶν χορεία εἰσφέρω. Διότι «χρηεύουσιν αἱ ἀρεταὶ καὶ τὸν ἑαυτῶν ἀναζητοῦσιν ἡνίοχον, Παναγιώτατε, ραγδαίον φθόγου τινὸς διαρρήξαντος τὸν τῆς ἀμάξης ἄξονα»².

§ 3.

Ὁ αἰὼν, ὁ ἥδη εἰς τοὺς ἀρχαίους προστεθεὶς ἐγένετο ὁ κατ' ἐξοχὴν τῆς ἱστορίας καὶ τοῦ πειράματος, ἐγένετο ὁ αἰὼν τῶν πολέμων, τῶν ἀνακαλύψεων, ὁ αἰὼν τοῦ ἀτμοῦ καὶ τοῦ τηλεγράφου, ἐφ' ᾧ ἡ ἐποχὴ, ἐν ᾗ ζῶμεν καὶ κινούμεθα, κινεῖται κατὰ πολλὰς διευθύνσεις τοῦ καθόλου βίου, θρησκευτικοῦ, πνευματικοῦ, ἠθικοῦ, κοινωνικοῦ καὶ αἰσθητικοῦ. Δυσπερίληπτος δὲ, ὡς εἰκὸς, εἶναι ἡ πάντων τούτων ἐν μιᾷ ὑποθέσει ἀνάληψις, δυσχερὴς δ' ἅμα διὰ τὸ μέγεθος τῆς διαθέ-

1. Schäfer. «Arbeitsgebiet der Geschichte» σ. 34 καὶ τοῦ αὐτοῦ Geschichte Kulturgeschichte-Jena—1891 σ. 5-6.

2 Διον. Ἀλ. Ρωμ. Ἀρχ. Α', α' 1-2.

σεως ἐκάστου τῶν βίων τούτων καὶ τῆς ἐξετάσεως αὐτῶν μάλιστα ἐν τοσοῦτον ὀρισμένῳ χρόνῳ.

Ἱστορία, ὡς τοῖς πᾶσι γνωστὸν, εἶναι ἡ ἐπιστημονικὴ γνῶσις καὶ μεθοδικὴ ἐκθεσις ὅλων ἢ τῶν σπουδαιότερων γεγονότων, ἐν οἷς ἔδρασεν ὁ ἄνθρωπος ὡς μέλος τῆς κοινωνίας ἀπὸ κτίσεως κόσμου μέχρις ἡμῶν, ἐκθεσις ὅμως γινομένη μετὰ προποίσεως ἐκτιμήσεως καὶ κριτικῆς λεγομένης ἀνακαθάρσεως.

Τὸ ἑδάφος τῆς Ἱστορίας, ὅπερ μετὰ τῶν προσφιλῶν ὁμιλητῶν διατρέχω, ἐστὶν εὐρύτατον καὶ ἡ ὁδὸς, ἣν μετ' αὐτῶν πορεύομαι οὐ κατοκνῶν μακρὰ, εὐθεῖα μὲν ἀλλ' οὐχὶ πάντοτε ὁμαλὴ καὶ εὐπάτητος. Βαίνοντες ἀπαντῶμεν ὄρη προσάντη καὶ δυσεῖσθολα, πεδία ἀπέραντα ἢ στενὰ, εὐνδρα ἢ αὐχμηρὰ, πολλάκις νεκρῶν καὶ αἵματος ἔμπλεω, κοιλάδας, ἐν αἷς μυριόνεκροι μάχαι ἐξελίχθησαν ἢ μεγάλαι παρατάξεις ἀνεπτύχθησαν, ἄξια μελέτης παρὰ τοῖς στρατηγικοῖς· ἀπαντῶμεν πολυμήνους πολιορκίας ἀρχαίας τε καὶ νεωτέρας καὶ τοσαῦτ' ἄλλα γεγονότα ἀναγραφῆς καὶ ἱστορίας δεκτικά.

Ἐνεκα δὲ τῆς ποικιλίας ταύτης τῶν ἐκφάνσεων τοῦ ἀνθρωπίνου βίου, ἡ Ἱστορία «δι' ἀπάσας τὰς τοῦ βίου περιστάσεις ἐστὶν ὁδηγὸς χρησιμώτατος»³. «ἐν γὰρ ἔργον Ἱστορίας καὶ τέλος τὸ χρησιμὸν» λέγει καὶ ὁ χαριέστατος Λουκιανός⁴. ἀκριβῶς δὲ τὸ χρησιμὸν τοῦτο ἐπιτυγχάνεται, ἐὰν ὁ μὲν διδάσκων μεθοδικῶς προσφέρῃ τὰ οἰκεῖα ἐκάστη τάξει καὶ πρόσφορα, ἐπεισάγων καὶ τὸ τερπνόν, εἰ δυνατόν⁵, οἱ δὲ μαθηταὶ τείνωσι τῷ διδάσκοντι λιπαρὰν τὴν προσοχήν. Ἀπὸ τοιαύτης παρασκευῆς οἱ μαθηταὶ ἄνδρες γινόμενοι καὶ ἀνδριζόμενοι, ταῖς εὐχαῖς δὲ τοῦ λατρευτοῦ αὐτῶν πατριάρχου ἐστηριγμένοι, δὲν ἔχουσι μὲν τὴν ἐκ τοῦ χρόνου ἐμπειρίαν σύμμαχον καὶ ὁδηγόν, ἀλλὰ τὴν ἐκ τῆς Ἱστορίας, διότι «τῆς ἐμπειρίας ὑπερέχει ἡ ἐκ τῆς Ἱστορίας μάθησις» κατὰ τὸν Σικελιώτην⁶, «ἐμπειρία δὲ ἐστὶ γνῶσις τῶν καθ' ἕκαστον» κατὰ τὸν Σταγειρίτην⁷. Τίς δὲ

ἀγνοεῖ τὸ τοῦ Σικελιώτου περὶ τῆς Ἱστορίας δικαιότατον ῥῆμα ὅτι «αὕτη τοῖς μὲν νεωτέροις τὴν τῶν γενηρακῶτων περιποιεῖ σύνεσιν, τοῖς δὲ πρεσβυτέροις πολλαπλασιάζει τὴν ὑπάρχουσαν ἐμπειρίαν· καὶ τοὺς μὲν ἰδιώτας ἀξίους ἡγεμονίας κατασκευάζει, τοὺς δ' ἡγεμόνας τῷ διὰ τῆς δόξης ἀπαθανatismῷ προτρέπεται τοῖς καλλίστοις τῶν ἔργων ἐπιχειρεῖν»⁸.

Ἡ Ἱστορία ἐστὶ παντὶ ἀπαραίτητον ἐφόδιον, παιδεύμα δὲ τοῖς ὕστερον ἐπωφελὲς δὲ καὶ λυσitelές χρῆμα, κατὰ Λέοντα τὸν Διάκονον¹⁰. Ὁ ἄνθρωπος καὶ ὡς θεολόγος καὶ ὡς φιλόσοφος καὶ ὡς φιλόλογος, τῆς κλασικῆς ἢ τῆς ἐλαφρᾶς φιλολογίας ὁπαδός, ὡς νομομαθής, ὡς ἱατρός, ὡς καλλιτέχνης, ὡς δημοσιογράφος καὶ ἐν γένει ὡς ἄνθρωπος τῆς κοινωνίας ἔχει ἀνάγκην ἱστορικῆς μαθήσεως, διότι δι' αὐτῆς πορίζεται τὴν ἐμπειρίαν, περὶ ἧς εἶπον, διὰ δὲ τῆς ἐμπειρίας τὰς γνώσεις· «Πολλὰ μνημαὶ τοῦ αὐτοῦ πράγματος, κατὰ τὸν Σταγειρίτην, μιᾶς ἐμπειρίας δύναμιν ἀποτελοῦσι· καὶ δοκεῖ σχεδὸν ἐπιστήμη καὶ τέχνη ὅμοιον εἶναι ἡ ἐμπειρία»¹¹.

§ 4.

Ἀλλ' ὑποκείμενον τοῦ λόγου τούτου δὲν εἶναι ὁ τῆς Ἱστορίας ἔπαινος, ἐπειδὴ ὑπὸ πάντων ὡς ἔπος εἰπεῖν, κατὰ τὸν ἱστορικὸν Πολύβιον¹², ὁμολογεῖται ὅτι «ἀληθινωτάτη μὲν ἐστὶ παιδεία καὶ γυμνασία πρὸς τὰς πολιτικὰς πράξεις ἡ ἐκ τῆς ἱστορίας μάθησις».

Ἰποκείμενον τοῦ λόγου τούτου ἐστὶν ἡ τῆς Ἱστορίας σχέσις πρὸς τοὺς λοιποὺς κλάδους τῆς καθόλου ἐπιστήμης. Ἡ Ἱστορία οὕσα «βέλτιστον χρῆμα» κατὰ τὸν Χωνιάτην Νικήταν «καὶ κάλλιστον τῶν ἐλλήνων εὖρημα» καθορᾷ, ὡς ἐν κατόπρῳ, τὰς πράξεις τῶν προγενεστέρων γενεῶν καὶ ἐξάγει μετ' εὐβουλίας διδάγματα περὶ τοῦ μέλλοντος.

Αἱ πρόοδοι ἐν ταῖς ἱστορικαῖς ἐρεῦναις καὶ γνώσεσι κατὰ τὸν λήξαντα αἰῶνα ἐγένοντο θαυμασιώταται. Νέοι ἀγνωστοὶ κόσμοι ἀνεφάνησαν ἐν τῷ ἱστορικῷ ὀρίζοντι. Ἡ ἱστορία τῶν ἀσιατικῶν λαῶν καὶ τῆς φιλολογίας αὐτῶν μέχρις ἀρχομέ-

3. Θεοφ. Σιμοκάτ. Η, § 12.

4. Διοδ. Σικελ. Α', α, 4.

5. Λουκ. Πῶς δεῖ ἱστ. συγγρ. § 9. Πρβλ. καὶ § 42.

6. Λουκ. Πῶς δεῖ ἱστ. συγγρ. § 9.

7. Διοδ. Σικελ. Α' § α, 4.

8. Μετὰ τὰ Φυσ. 981α (ἐκδοσ. Christ) «ἡ μὲν ἐμπειρία τῶν καθ' ἕκαστον ἐστὶ γνῶσις, ἡ δὲ τέχνη τῶν καθόλου».

9. Διοδ. Σικελ. Α', α, 5.

10. Ὁ Λουκιανὸς λέγει αὐτόθι § 42 «τὴν ἀλήθειαν τῶν γενομένων ἀπολείπειν τοῖς ὕστερον».

11. Ἐνθ. ἀνωτέρῳ σημ. 8.

12. Α', 1, 2.

νου τοῦ ΙΗ' αἰῶνος ἐστρέφετο περὶ τὴν ἐβραϊκὴν, τὴν συριακὴν καὶ τὴν ἀραβικὴν, ἀλλ' ἀπὸ τοῦ ΙΘ' ἐπλουτίσθη διὰ τῆς ἀναγνώσεως καὶ ἐρμηνείας τῶν ἱερογλυφικῶν τῶν ἐν τῇ χώρᾳ τοῦ Νείλου ὑπὸ τοῦ Σαμπολλίων, καὶ τῶν σφηνοειδῶν τῶν ἐν τῇ χώρᾳ τοῦ Τίγρητος καὶ τοῦ Εὐφράτου ὑπὸ τοῦ Γροτεφενδίου καὶ τοῦ Ρώλινσον. Ἡ ἱστορία τῆς ἀρχαιότητος ἀνεκαινίσθη· διότι ἡ ἱστορία τῶν ἐν τῇ ἀρχαιότητι ὀνομαστῶν λαῶν τῶν Αἰγυπτίων, τῶν Βαβυλωνίων, τῶν Ἀσσυρίων, τῶν Περσῶν ἔλαβεν ὅσῃ καὶ σάρκα, ὥς δ' ἄπλετον ἐπεχύθη καθ' ὅλα τὰ σημεῖα τοῦ βίου τῶν λαῶν τούτων, περὶ ὧν ὀλίγας μόνον σελίδας ἐκ τῆς Παλαιᾶς Γραφῆς, ἐκ τοῦ Ἡροδότου, ἐκ τοῦ Διοδώρου καὶ τινῶν ἱστορικῶν ἀποσπασμάτων εἶχομεν, νῦν δ' ὅμως ὁλοκλήρως βιβλιοθήκας¹³. Ἡ Αἴγυπτος, ἡ Βαβυλωνία καὶ Ἀσσυρία, ἡ Σουσιανὴ ἀνεσκάφησαν καὶ ἀνασκάπτονται ὑπὸ ἐπιστημόνων σκαπανέων· καὶ τὴν ὥραν ταύτην ἐτι, καθ' ἣν ἔχω τὸ θάρρος ἵνα ὑποβάλω ταῦτα, ἀποκαλύπτουσιν ἐκαστὴ τὸν πολιτισμὸν αὐτῆς· τὴν ἱστορίαν διήλα δὴ καὶ τὴν τέχνην, ἐξ ὧν οὐκ ὀλίγα προβλήματα ἐλύθησαν καὶ οὐκ ὀλίγοι μῦθοι διελευκάνθησαν. Τὰ περὶ Σαρδανάπαλλου π. χ. ἀπεδείχθησαν νῦν πλάσματα καλλίμορφα τῆς φαντασίας τοῦ Σικελιώτου, (Β', 20, 27). Αἱ ἐξηγηθεῖσαι νῦν ἐπιγραφαὶ διδάσκουσι κατὰ σειρὰν ὅτι ὁ Σαρδανάπαλλος, ὁ Ἀσσυρ-βανι-πάλ ὁ ἐκ τοῦ οἴκου τῶν Σαργονιδῶν (668—628). ἐγένετο μονάρχης κραταιότατος ἐν τε πολέμῳ καὶ εἰρήνῃ πρὸς Α καὶ πρὸς Δ εὐρύνας τὸ βασίλειον αὐτοῦ, 22 βασιλεῖς ὑποτάξας, πανταχοῦ ἐπιτρέχων, πανταχοῦ παρὼν, ἀπιστίας τιμωρὼν ἢ ἀρετὰς ἐπιβραβεύων, πρὸς δὲ, τὰς τέχνας καὶ τὴν διάδοσιν τῆς παιδείας στηρίζων καὶ βιβλιοθήκας συναπαρτίζων, ὧν ἡ σπουδαιότερα, ἡ τῆς Νινευὶ νῦν φυλάσσεται ἐν τῷ Βρεττανικῷ Μουσείῳ. Αὐτὸς λοιπὸν εἶναι ὁ γνωστός Σαρδανάπαλλος ὁ παροιμιώδης¹⁴!!! Οἱ λαοὶ τῶν χωρῶν τούτων, οἱ ἐπὶ σειρὰν ὅλην ὑπερδισχιλίων περιπλομένων ἐνιαυτῶν εἰς λήθην καταδε-

13. «Βιβλιοθήκη τοῦ Ἀσσυρβανιπάλ, (668—628) ἐν τῷ Βρετανικῷ Μουσείῳ ὑπὸ Λαγιάρδου ἀνακαλυφθεῖσα ἐν Νινευί, καὶ βιβλιοθήκη τῆς Νιππούρ (Νίμφερ Χαλάννης τῆς Γραφῆς) ὑπὸ Χίλπρεχτ ἐν τῷ αὐτοκρ. Μουσείῳ. Ὁρα Μυστακίδου ἐν Κυριακίδου ΙΘ' Ἑκατονταετηρίδι σ. 185 καὶ 194.

14. Τὸν περὶ Ἀσσυρβανιπάλ χαρακτηρισμὸν ὅρα ἐν Weiss, Geschichte d. Orients ἐκδ. 5η, 1899, σ. 365· καὶ ἐξῆς. Περὶ βιβλιοθήκης τοῦ Ἀσσυρβανιπάλ ἐν Μυστακίδου παρὰ Κυριακίδου σ. 194.

δικασμένοι, σήμερον ἀνέστησαν καὶ λαλοῦσιν ἡμῖν δι' αὐτῶν τῶν μνημείων γλῶσσαν ἰδίαν οὐχὶ πλέον ἀκατάληπτον. Τί ἄρα γε σήμερον ἔλεγεν ἂν ἡμῖν ὁ μέγας Niebur ἢ ὁ Winckelman, ὅστις γενόμενος θεμελιωτὴς τῆς ἐπιστημονικῆς Ἀρχαιολογίας καὶ τῆς Ἱστορίας τῆς τέχνης ἡγνόει τὰ τῆς Βαβυλωνίας, Ἀσσυρίας, τῆς Περσίας, καὶ αὐτὰ ἐτι τὰ τῆς Φοινίκης;

(ἔπειτα συνέχεια)

ΕΠΙΣΗΜΑ ΕΓΓΡΑΦΑ

ἐκ τοῦ πατριαρχικοῦ ἀρχιεπισκοπικοῦ πρὸς τὰς αὐτοκεφάλους Ἑκκλησίας καὶ περὶ τοῦ Ἁγίου Ὁρους Ἄθω.— Ἐκδοθέντα ταῦτα, εὐλογίᾳ καὶ κελεύσει τοῦ παναγιωτάτου οἰκουμενικοῦ πατριάρχου κυρίου Ἰωακείμ Γ' τοῦ ἀπὸ Θεσσαλονίκης, ἀποτελοῦσι τόμους τρεῖς, ὧν ὁ μὲν περὶ Ἁγίου Ὁρους περιέχει σελίδας 344— ὁ περὶ τῶν αὐτοκεφάλων Ἑκκλησιῶν Ἀλεξανδρείας, Ἀντιοχείας, Ἱεροσολύμων καὶ Κύπρου 729 καὶ ὁ περὶ τῶν ὁμοίων Ἑκκλησιῶν Ρωσσίας, Ρουμανίας καὶ Σερβίας καὶ τῶν ἄλλοτε ἀρχιεπισκοπῶν Ἀχρίδων καὶ Πεκίου σελίδας 1115. Τιμῶνται ὁ Α' γροσίων ἀργυρῶν 20— ὁ Β' 30,— ὁ Γ' 40, καὶ πωλοῦνται ἐν τῷ Γραφείῳ τῆς «Ἑκκλησιαστικῆς Ἀληθείας».

ΟΙΚΟΤΜΕΝΙΚΟΝ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ

Πνευματικὸν δικαστήριον

Ὁ Ἰωάννης Μανιατικὴς, χριστιανὸς ὀρθόδοξος, ὑπὸ πᾶσι ἔλλησι, τῶς μὲν κατόικος Κωνσταντινουπόλεως, νῦν δὲ ἀγνώστου διαμονῆς κατ' ἐπαγγέλιματος, καλεῖται ὅπως, τὴν πρώτην δικάσιμον πέμπτην καὶ ὥραν 2αν εὐρωπαϊκῇ μ. μ. μετὰ παρέλευσιν τριῶν καὶ μιᾶς ἡμερῶν ἀπὸ τῆς πρώτης δημοσιεύσεως τῆς παρούσης κλήσεως, ἐμφανισθῇ εἴτε αὐτοπροσώπως εἴτε δι' ἀντιπροσώπου νομίμως διορισμένου, πρὸ τοῦ ἐν τοῖς Πατριαρχείοις πνευματικοῦ δικαστηρίου ὡς ἐνχόμενος ὑπὸ τῆς ἐκτετοῦ συζύγου Πολυξένης Μανιατικῆς, θυγατρὸς Κωνσταντίνου Παλαίου, ὑπηκόου Ἑλλήνος, κατοικοῦ Σαυροδομίου, τὰ οἰκιακὰ ἐπαγγελλομένης ἔργα, ἐπὶ διαζεύξει. Ἄλλως ἢ κατ' αὐτοῦ ἀγωγή περὶ διαζεύξεως θεωρηθήσεται ἐρήμην αὐτοῦ.

Ἡ παρούσα κλήσις δημοσιεύεται τρίς κατὰ συνέχειαν διὰ τῶν ἐνταῦθα ἐκδομένων φύλλων «Ἑκκλησιαστικῆς Ἀληθείας» καὶ «Ταχυδρόμου».

Ἐν τοῖς Πατριαρχείοις, τῇ 16 ἰανουαρίου 1906.

2

ὁ προεδρεύων

+ Ὁ Μέγας πρωτοσύγκελλος Καλλίνικος

ὁ Α' γραμματεὺς

Ἀρμόδιος Δ. Χαυροδόπουλος

Ἐπεύθυνος Ι. Δ. ΤΑΝΤΑΛΙΔΗΣ

Ε Κ ΤΟΥ ΠΑΤΡΙΑΡΧΙΚΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ

1948

№ 426817